

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

5te Aarg.

Den 15de Juli 1874.

No. 13.

Rædselsdagene.

Et norsk Billede fra
Indianerkrigen i Minnesota

af
N. S. Hassel.

Andet Afsnit.

Den bedestte Jæger i den vilde Skov. Lidt om Indianerne og Grændsebeboerne. Jagtscener. Til og i Hjemmet igjen.

Brødrene gik, som sagt, en Stund tause ved Siden af hinanden. Men det varede ikke ret længe, inden Hjalstan brød Tausheden, og strøg efter var de inde i en munter Samtale om Amerika, om Jagten og om Indianerne. Den Dag gik snart, og da den anden ogsaa var gaaet, gik de endda om i Skoven og ledte efter Jægerens Hytte. Den fulde Maane stod saa bleg og blank paa den klare, mørkeblaa Himmel og skinnede paa Trætoppene alt, hvad hvad den kunde; men under Træerne var der dunkelt i den ældgamle Skov. Kun hist og her trængte dens matte Straaler igjennem og belyste Jordbunden, hvorpaa de sorte Stgger af Smaaskoven og de store, knudrede Træers Grene og Løv dannede fantastiske Billeder, som bevægede sig i vilde Hop og rasende Spvingninger, naar et Vindpust sufede hen over dem. Maanen viste bore Vandrerne, hvor de havde Nord og Syd, og til de lyse Steder og Striber holdt de sig, naar disses Retning ikke afveg for meget fra den, hvori de skulde frem. Men i modsat Fald maatte de trænge og smyge sig igjennem det tætte Krat, til de atter kom ud i en Lysstribe. Det tørre Løv raslede ofte mistænkeligt i Nærheden af dem, og da en stærk Tuden pludselig lød lige ved Hjalstan, var han saa, at han kastede sig til Siden og stødte haardt imod Alf, som leende sluttede ham i sine Arme, hvorpaa han ogsaa begyndte at le, saa det rungede i Skoven og raslede meget værre end før.

"Det var et deiligt Slags Blæse-Instrument den Hylebrand benyttede sig af", sagde han. "Hvem er det, som tuder saa vakkert i Horn her?"

"Ulven", svarede Alf.

"Ja saa, jeg vidste ikke, at Ulven hørte til Hornmusikken. — Kunde jeg saa sandt se dig, Kammerat, skulde jeg nok blæse dig et andet Stykke til Gjengjæld; men denne Gang faar du holde mig undskyldt."

"Der er Ulven", raabte Begge med en Mund, idet en klar Solstribe viste sig mellem Træerne foran dem.

"Nu maa vi forsøge at se os om for efter Beskrivelsen at finde ud, om vi er ovenfor eller nedenfor Hytten", sagde Alf.

"Der er den", raabte Hjalstan; "jeg ser et mat Lysglimt fra et lidet Vindu langt deroppe."

Hjalstan havde seet ret. Men nu, da de vilde skynde sig derhen, lagde de først rigtigt Mærke til, hvor vanskeligt det er at komme hurtigt frem i en saadan Skov. Terrænet var ujævnt og sraanede undertiden meget steilt ned mod Elvebredden, Krattet var mange Steds næsten ugjennemtrængeligt, og ret, som det var, låa der et stort Træ lige i Veien for dem, saa at de enten maatte flybe over eller krybe under det, foruden alle de raadne Træstammer, som låa fladt nede paa Jorden og mere end engang spændte Krog for den, som gik foran, saa at han under den Andens Latter fór næsegrus ind i Krattet paa den anden Side af Stammen. Men tilfældt naaede de dog frem til en liden mørk Tingest af en Hytte og bankede paa Døren. "Kom ind", svarede en Stemme indenfor, og da de traadte ind, hilfedes de muntert af en middelaldrende Yankee med langt sort Haar og endnu længere Skæg, Hjorteskinds Trøje og Benklæder, Ulvestinds-Sue paa Hovedet og Mokkafiner paa Fødderne. Hytten var bygget af runde, utilhugne Træstammer, som var lagte ovenpaa hverandre og sammenføiede i Hjørnerne, og mellem dem var der tættet med Spanner og Ler. Den var omirent femten Fod lang og ti Fod bred; i den ene Endevæg var Døren, og udenfor den modsatte var Skorstenen opmuret af Graasten, saaledes at blot det aabne Ildsted stak ind i Hytten. Tag og Dør var af uholedede Bord; Gulvet var den fast trampede Jord. Himling eller Loft fandtes der ikke, og over Loftspærreerne hang Skind af forskjellige Slags vilde Dyr. Fra Ildstedet langs den ene Langvæg låa nogle Hjorteskind og Uldtæpper samt en Hovedpude; ved den modsatte stod to Kasser og midt paa Gulvet en Træstamme, som var hugget saa vidt flad i begge Ender, at den kunde staa paa Gulvet, ialfald naar En sad paa den. Fra denne reiste Jægeren sig nu, men da table den ogsaa Ballancen og faldt overende. "I har været ude paa Jagt, kan jeg tænke", sagde han.

"Nei", svarede Alf, "men vi tænker paa at jage og fiske her i Skoven, hvis De ikke har Noget imod det, og vil bede om at faa overnatte her for at begynde i Morgen."

"Ja, med største Fornøielse, hvis I vil tage tiltakke med at ligge paa Gulvet paa nogle Hjorteskind; thi anden Seng har jeg ikke at byde, som I ser. Jeg kom just hjem nu og skulde tillabe min Aftensmad. Hæng Bøsserne og Krudthornene fra eder." Mens Brødrene efterkom denne Indbydelse, bredte han et Hjørtekind over den Kasse, som stod nærmest ved Ildstedet. "Det er endnu kjæligt om Matten", fortsatte han. "Kom og sid ned her ved Ilden. Denne Kasse er mit Spiskammer; den anden indeholder Krudt, Bly, Redskab og andre for min Forretning nødvendige Ting. Sid nærmere ved Ilden og tag det, som om I var hjemme."

"De behøver ikke at tillabe nogen Mad", sagde Alf, idet han gav sig til at pakke ud af Badsækken; "De kan spise med af vor Niste. Her er Noget, som er tillabet og maaste vil smage Dem."

"Dersom De tillader, at vi opholder os her i nogle Dage", sagde Halstan, "saa skal De saa, hvad vi skyder og fisker, undtagen et eller andet Skind, som vi kunde have Fornøielse af at tage med os hjem; og vil De have nogen anden Godtgjørelse, saa sig fra."

"Nei, mine Herrer, langt fra, ikke vil jeg have nogen Godtgjørelse. Det vil kun blive en morsom Udspreddelse for mig", sagde han, tog Panden af Ilden igjen og spiste med Brødrene.

Da Maaltidet var tilende, flyttede de Madkassen hen til Døren, og Tægeren lagde nogle Skind og et dobbelt Uldtæppe hen paa Gulvet, hvor den havde staaet, lige ved Siden af hans eget Leie. "Saa tænker jeg, vi slukker Lampen, gaar tilføis og faar os en liden Paastar, mens vi røger vore Piber", sagde han, idet han lagde nogle vældige Træstykker paa Gruen, hvis Bund løb i lige Linie med Gulvet.

"Bruger du ikke at holde Aftenandagt, før du lægger dig?" spurgte Alf.

"Nei", svarede Hankeem smilende.

"Men dersom du ikke har Noget imod det, vil vi følge vor gode Stif", sagde Alf og fremtog en liden engelsk Udgave af det nye Testamente, læste et Kapitel deri og bad Fadervor.

Saa trak de af sig sine Støvler og Frakker, som de lagde under Hovedet, Støvlerne under og Frakkerne ovenpaa; det var deres Hovedpuder. Uldtæppet var stort og varmt nok, naar de beholdt saa mange Klæder paa. Sengen var lidt haard, men det var ganske morsomt til en Forandring at ligge saaledes. Lampen var slukket, men Ilden paa Gruen brændte lystigt og knitrede og gnistrede; den opvarmede det lille Rum og oplyste det fuldstændigt med sit rødlige, slagrende Skin, og efter som Flammerne sank og blusede op igjen, dansede Styggen af Madkassen og de ophængte Hjorte-, Zobel- og Odderskind op og ned ad Væggen og Taget, mens alle Tre laa tause og dampede paa sine Piber, saa Røgen dannede store Skyer.

"Har De boet her længe og drevt paa dette Haandværk?" spurgte endelig Halstan.

"Nei, jeg har ikke boet længe her. Jeg har altid haft stor Lyft til Jagten, men ikke ofte eller længe ad Gangen drevet den som Levevei. For nogle Aar siden havde jeg en Krambod i Franklin, en liden Landsby, som ligger i Nær-

heden af Siour-Indianernes nedre Agentur, men paa den østlige Side af Minnesota-Floden, som derhenne løber mod Sydost, istedetfor at den her løber mod Nordost. Førend jeg begyndte at handle for mig selv, havde jeg først staaet paa en Krambod i Nærheden af St. Paul; men da jeg syntes, at det ikke kom Noget ud deraf, tænkte jeg, at jeg ligesaa gjerne kunde hengive mig ganske til min Jagtlyst og leve deraf. Drog saa mod Vest og slog mig ned i Nærheden af Yellow Medicine eller det øvre Agentur, som ogsaa ligger ved Minnesota-Floden, omtrent 40 Mile lige i Nordvest for det nedre Agentur. Dengang var jeg heldig, og paa nogle Aar tjente jeg saa Meget, især ved mine Snarer, at jeg kunde flytte ned til Franklin, bygge mig et lidet simpelt Hus og fylde min Krambod med Varer."

"Det er jo Siour-Indianerne, som har sit anviste Gebet eller sin Reservation derhenne ved Yellow Medicine ogsaa", bemærkede Alf. "Hvorledes har de det nu? Kan Regjeringen og Missionærerne komme nogen Vel med at faa dem kristnede og civiliserede?"

"Der bliver vist gjort nok for dem", sagde Tægeren, Mr. Stone; "flere hundrede Acres Land bliver pløjet og plantet med Mais for dem, og de, som vil dyrke Jorden, bliver af Regjeringen hjulpet til Huse, Trædyr, Plouge og Gjerder. Regjeringen har endogsaa ladet bygge et Murstenshus for Lille Kræde (Little Crow*), Siougernes mægtigste Høvding, og givet ham Heste og Vogne og alle de Redskaber, han har ønsket sig. Men det moner lidet; de er nogle utaknemlige Bæster, som helst vil vedblive at leve sit vilde Liv."

"Hvorfor vedblev du ikke med den Forretning, du der var begyndt?" spurgte Halstan.

"Jeg var nok blevet ved dermed", forsikrede han; "thi der var gode Penge at tjene paa en letvindt Maade. — Jeg handlede næsten udelukkende med Indianerne og havde da naturligvis især saadanne Varer, som de vilde have. Brændevin fremfor Alt. Paa det tjener man bedst; for de arme Bæster vil endelig have alt det Ildvaand, som de kan overkomme, og naar de først har faaet nogle Dramme i Livet, er der intet Andet i Verden, som har noget Værd for dem. Deres Dyreskind, og hvad de ellers kan have at sælge, giver de da gjerne bort for en Spotpris; Penge, Klæder, Helbred og Alt undtagen Bøssen giver de gjerne en god Dag, naar de kun kan faa mere Brændevin og lidt Krudt og Bly. Ah! da kan man tjene Penge, naar man er paa sin Post. Og jeg havde nok været der endnu, dersom ikke Huset og Alt, hvad jeg eiede, var brændt op for mig; men da blev jeg ogsaa nødt til at tage til Bøssen og Snarerne igjen ligesom Indianeren, naar han har drukket op Alt, hvad han eiede."

"Har De da været heldigere her og tjent Dem Noget op igjen?" spurgte Halstan, som sølte Medlidenskab med Manden, fordi han ikke havde tænkt saameget over det, han havde hørt, at han endnu havde indseet, paa hvilken skammelig og skræffelig Maade denne Mand havde søgt at berige sig paa de stakkels Indianeres Beføstning, og derved bidraget Sit til at forværre deres sørgelige Tilstand og dybe Elendighed.

*) Jeg gjengiver Indianernes Navne paa Norsk, da de engelske alligevel kun er Doversættelser fra Indiansk.

"Nei, her er smaat om Bildt, imod hvad det var der Vest", svarede Mr. Stone; "men det kan hende, at jeg bliver heldigere herefter, og da skal jeg nok til at handle med Indianerne igjen. Dog ikke med Siougerne, for de har fra gammel Tid af været en meget frigerst Stamme og en af de vildeste og ustyrligste inden de Forenede Staters Grændser. Men saasnart jeg kan faa opsparet tilstrækkeligt, vil jeg begibe mig mod Nord til Chippewa-Indianernes Reservation; thi de er fredeligere og godmodigere."

"Men hvorfor forsøger De ikke atter Deres Lykke derhenne ved Yellow Medicine, hvor De forrige Gang var saa heldig med Sagten?" spurgte Halstan igjen.

"Vel", sagde Jægeren langtruffent.

Jeg skal hjælpe dig paa Glid, tænkte Alf, og i en saa ligefrem Tone, som det var ham muligt, sagde han: "Dengang var det vel endnu Jngen af Siougerne, som kjendte Mr. Stone, ser du, eller havde Noget udestaaende med ham. — Men da De havde Krambod, bedrog De vel Mange af dem saa eftertrykkeligt, at De neppe nogen Dag vilde være sikker paa Deres Liv, om De nu skulde bo alene i Skoven derhenne, kan jeg tænke."

"Hi, hi, hi, I kan forlade Eder paa, at jeg havde mine Dine aabne og tog de dumme Fæ mangtet godt Tag, hi, hi, hi", lo han igjen, gued sig i Hænderne af Glæde og gottede sig ved Tanken om, hvor godt han havde forstaaet at bedrage Indianerne, sjønt han nu ikke havde det ringeste Gavn deraf længere, men kun Sorg og Uergrelse af at have mistet igjen baade det, han havde bedraget dem for, og det, han som Jæger og Snaresætter havde sammensparet. Formodentlig var det ogsaa Erindringer om dette, som efter nogle Minutters Løusshed bragte ham til med Alvor og Forbitrelse at tilføie: "Men de røde Djævlø i menneskelig Stikkelse betalte mig da ogsaa paa sit Vis derfor. Thi det var ingen Andre end dem, som satte Ild paa mit Hus og opbrændte Alt, hvad jeg eiede og havde, saa at jeg var glad ved at slippe derfra med Livet."

"Vel, det er Verdens Gang og dens Vis og Maade", sagde Alf. "Hver ser kun paa sin Fordel og søger kun sit Eget. Den Ene foruretter den Anden, denne hevner sig igjen, og Begge lider Skade. Men selv om de vandt den ganske Verden, led de dog Skade paa sin Sjæl, en evig, skrækkelig Skade. — I Deres Sted, Mr. Stone, vilde jeg ikke mere besatte mig med Saadant."

"So, det vil jeg vist, og jeg kan ligesaa vel som Andre have den Indtægt; thi om jeg ikke vilde gjøre det, var der alligevel nok af dem, som vilde."

"Det er ingen gyldig Undskyldning, at De vil gjøre det Onde, fordi der alligevel er nok af dem, som gjør det", bemærkede Alf i en venlig Tone; "thi da er det jo netop overflødigt og unødvendigt, at De ogsaa gjør det, og naar der alligevel er nok af dem, som bliver fordømte, er det ganske unødvendigt, at De ogsaa vil blive det."

"Jeg er ikke en Kristen", sagde Jægeren. "Min Moder var det; hun tilhørte den baptistiske Kirke, var en from Kristen og en elskværdig Kvinde, derfor kan jeg godt lide alle virkelige Kristne; ikke dem, som bare taler derom og kalder sig saa, men dem, som ogsaa virkelig er fromme og gode. Jeg selv er det dog ikke og bliver det heller aldrig.

Jeg kan ikke tro den Lære, derfor kan jeg heller ikke finde mig i at rette mig efter den."

"Er De da ikke døbt?" spurgte Halstan.

"Nei, hvorfor skulde jeg ladet mig døbe, naar jeg aldrig har troet Læren?"

"Som Barn, mente jeg."

"Nei", svarede Alf til, "du ved jo, at Baptisterne forkaster Børnedaaben."

Halstan gjøs. "Su, det er sølt", hvistede han paa Norst.

"Vi skal være lige gode Venner", sagde Mr. Stone; "men I maa ikke tænke paa at ombvende mig; thi Flere har forsøgt derpaa uden Held. Og naar min Moder, som jeg engang elskede og beundrede i hendes skjønne Sværmeri, — naar hun ikke kunde bevæge mig til at blive en Kristen, saa kan ingen Anden."

"Da vil jeg ikke forsøge paa at ombvende Dem", svarede Alf; "men jeg maa dog benegte, at vi er Sværmere. Vi, som tilhører den lutheriske Kirke, tænker ikke at blive salige ved vore egne Dyder og Fromhed, men holder os til Guds Ord, retter os efter det, og tror Ham paa Ordet ligesom smaa Børn deres Forældre; thi vi erkjender, at han staar uendelig meget høiere over os, end Forældre over deres spæde Børn. Dette er dog intet Sværmeri. Og naar vi saaledes tror Ham, da lærer vi at erkjende Sandheden og erfarer det, som vi før ikke kunde tænke os. Dog, jeg vil, som sagt, ikke forsøge paa at ombvende Dem, og jeg ved, at det er spildt Umage at tale med den Blinde om Farver."

"Vel", sagde Mr. Stone i en spørgsfuld Tone, "De har et andet Syn paa den Sag, end jeg, og dog mener jeg, at mit Syn er ligesaa godt som Deres."

"Det forholder sig dog ikke ganske saaledes", sagde Alf venligt; "thi jeg har af Naturen samme Syn, som De har paa den Sag; men da jeg har indseet og erfaret, at det Syn er aldeles falskt og vrangt, saa forkaster jeg det, og lader Skriftens Ord give mig Syn for Sandheden. — Men nu tænker jeg, vi kjender hinanden saavidt, at vi ikke behøver at nævne et Ord mere om den Sag."

"Det Samme tænker jeg", sagde Jægeren, "og nu gjør vi bedst i at sige hverandre Godnat."

En efter Anden sovne de ind, og snart hvilte alle Tre sødeligen i Søvnens Arme. Ilden paa Gruen døde ud, og alle Gjenstande inde i Hytten indhyllede i Mørke; thi nede ved Jorden var det dunkelt i Skoven, men lige over Taget stod Maanen og sendte sin Sølvberglands ned over dette og over Trætoppene; venligt blinkede Stjernerne ned fra den blaa Himmel, og Herrens Langmodighed og Mildhed vaagede over Onde og Gode. Ved Midnatstid blev dog Nattens Fred og Stilhed afbrudt ved en Ratugles uhyggelige Skrig og nogle Ulves rovbegjærlige Luden, som vækkede Halstan, der ikke var vant til at høre den Lyd. Han vaagnede halvt og troede at have hørt det velbekjendte Raab: Rebe! Rebe! Høih! So Reb i Mersseilene! Men i samme Dieblis han blev ganske vaagen, opdagede han, at Kvien forholdt sig aldeles rolig, og intet Spor af Søgang var at mærke, derfor vilde han netop i god Ho lægge sig til at sove igjen, da han fik se Mr. Stone reise sig op i en siddende Stilling og famle om sig med begge Hænder:

"Det brænder, det brænder", skønnede han med en hæst, rædselsfuld Stemme, idet han anstrængte sig for at sfrige; "de dræber mig, de røde Djævla. — Jeg har ikke bedraget Eder mere end andre Whisfch-Sælgere. Hjælp! Hjælp!"

"Sover du, Alf?" hvistfede Halftan og ruskede i ham.

"Nei, ialfald ikke nu længere", svarede denne, mens han smilende strakte sig paa det haarde Leie.

"Dys, han taler i Søvne", hvistfede Halftan igjen. "Han lider vist meget i Drømme. Han anstrænger sig for at sfrige, men kan ikke."

"Mr. Stone!" raabte Alf saa høit og pludseligt, at selv Halftan vak og maatte stoppe et stort Stykke af Uldtæppet i Munden for ikke at bryde ud i Latter; thi Raabet fremkaldte Liv og Allarm rundt omkring dem. Udenfor hørtes atter Uglens høje Skrig og slagfende Bingeslag; mens Ulven styrtede sig som en Vil henigjennem Krattet, saa visfent Løv og tørre Kviste raslede under dens rappe Fødder, og Jægeren for med et Sæt op fra sit Leie og greb Revolveren.

"De havde vist en ubehagelig Drøm", bemærkede Alf ganske roligt.

"Alf — ja, det var godt, De vækkede mig. Den Nat, mit Hus brændte, kommer endnu undertiden for mig i Drømme, og da har det hændt, at jeg tilfidsft er vaagnet ganske træt og udmattet."

"Maaffe kunde jeg fige Dem et godt Raad mod saadanne Drømme", sagde Alf; "men da det hører hjemme blandt de Ting, som De ikke vil rette Dem efter, gjør vi bedft i at lægge os til at sove igjen."

Da de havde spist Frokost den næste Morgen, just som det første blege Dagslys begyndte at vise sig paa Himlen, foreslog Jægeren, at de skulde gaa Rundturen med til alle hans Snarer og imidlertid se til, hvad de kunde fydde, saa vilde han vise dem en god Fiskeplads, og naar de havde faaet Fisk nok for et Maaltid, kunde de komme hjem igjen til ham, saa vilde han tillave den, mens de en Stund slentrede om i Stoven med sine Bøsser. Den Morgen gjorde han en god Fangst, Brødrene glædede sig ved at se Dyr med smukke Skind fiddede i de fleste Snarer, og Halftan skjød en Kanin, som han sagde, han vilde stoppe ud. Da alle Snarer var efterseede, og de havde sat sig til at fiske ved Elvebredden, gif Jægeren fra dem for at drage Skindet af de Dyr, han havde fanget, og for at begynde med at indhegne et Stykke Jord omkring Hytten.

"Altfaa er han virkelig en virkelig Hedning?" begyndte Halftan

"Ja, det forftaar sig", svarede Alf, "her er i Lufstendvis af hvide Hedninger, høie og lave, rige og fattige, dumme og kløgtige, uvidende og verdsligvise. Udsøbte og uden at høre til noget Kirkesamfund, selvkløge og uden nogen Slags Tro, lever de efter bedste Skjøn og eget Behag. Nogle af dem sætter den falskelige saakaldte Kundskab i Religionens Sted, Andre har kun en vis Grad af Høflighed og Belevenhed, lidt saadan hdre Politur eller Fernis, som lettelig lader sig paa smøre og ligesaa let afstrubbe igjen, saa den baade her og der lader det stygge Underlag komme tilfjæne. Selvflogskab og Egensfjærlighed, verdslig Oplysning og Henge er i Almindelighed deres Gud. Dyden priser og elsker de saalangt, det stemmer med

deres Interesser, og Laften forresten. De fleste af dem indrømmer Willigheden af, at vi bør gjøre mod Andre, som vi vil at Andre skal gjøre mod os; og saa langt som det ikke koster dem for Meget, efterlever ogsaa Mange af dem dette tildels; men kan de uden at rammes af den borgerlige Lov ved et Bedrageri sætte sig i Besiddelse af sin Næstes Guds eller en Del deraf, vil de anse det for en utilgivelig Dumbhed og en Skam ikke at gjøre det."

"Han skammede sig ikke engang for selv at fortælle, hvilken ægte Skurk han havde været mod Indianerne", sagde Halftan, som nu først var kommen til at overveie, hvad Mr. Stone havde fortalt om sig selv.

"Du kunde gjerne kaldt ham en hvid Djævel", sagde Alf; "han kaldte Indianerne røde Djævla; men det skete ved en Feiltagelse; thi Forsøreren har større Ret til den Titel, end de, som bliver forsørte. Og det er de hvide Hedninger og ugudelige Navnkristne, som har forarget og forsøret de stakkels røde Hedninger og draget dem ned; i den Glendighed, de nu befinder sig i. De Forenede Staters Regjering har søgt at samle dem paa passende Reservationer og lade dem undervise og oplære til nyttige og gode Borgere, til vinstibelige og lykkelige Folk, og Missionærer og kristeligfjædede Mennesker har søgt at ombvende dem fra Hedenskab; men den lavttænkende og ryggesløse Del af Svendsebeboerne, og tildels nogle af Regjeringens egne Agenter og Embedsmænd har i sin raa og ubændige Egensfjærlighed og røngridske Gjerrighed kun søgt at modarbeide disse ædle Bestræbelser."

"Saadanne Mennesker maa paadrage sig et skræffelig Ansvar", sagde Halftan estertæntfomt.

"Ja, og skræffelige Mennesker er de ogsaa, om man end ikke kan se det udenpaa dem", svarede Alf. "Mange af disse hvide Hedninger, Britankere og Navnkristne, der har lidt verdslig Oplysning og hdre Politur, som de kalder Civilisation, er dybere sunkne og staaar paa et lavere Trin, end de vilde Indianere."

Under denne Samtale havde de truffet fire nogenlunde store Fiske op af Vandet, og Alf foreslog nu, at de skulde gaa til Hytten; men Halftan saa paa sit Uhr og mente, det havde ingen Hast. Da de havde fiddet en liden Stund til, stak han sin Fiskestang hen til Alf og hvistfede: "Se den Graatasfen derhenne med den bukkede Hale. Hold min Fiskestang, mens jeg strækker mig efter Bøssen."

"Aa, du behøver ikke at fare saa forsigtigt frem", svarede Alf til Broderens Forundring ganske høit, idet han leende modtog hans Fiskestang, "den Graatasfen sidder nok roligt, til du har faaet Bøssen fat; men saa bliver det kansse dig, som maa løbe og holde for Næsen endda til."

"Ah, er det et Stinddyr?" spurgte Halftan og tog sin Fiskestang igjen. "Ja, da skal det vist saa Lov til at gaa i Fred for mig, skjönt jeg nok skulde have Lyst til at have det udstoppet."

"Du gjør dog bedft i at styre din Lyst denne Gang, og dersom du stedse vil vogte dig for det andet Stinddyr, som jeg har advaret dig for, da gjør du endnu bedre."

"Hvilket, mener du?"

"Bantroen, mener jeg, og den Slags Oplysning og verdslige Visdom, som sætter sig op over Guds Visdom og i sit blinde Hovmod holder demne for Daarlighed, lige-

saavel nu som paa St. Pauli Tid. Slipper man sig først løs fra den udmøgne og ensfoldige Forstaaelse af Ordet, saa som det skrevet staar, da er man kommen ud paa den glatte Is, og Ingen kan sige, hvor det vil ende, i Katholicisme, i Fritænkeri eller i Galgen."

Saa sad de tauste ved Siden af hinanden igjen, indtil Halskan fik en Fisk til, hvorpaa de tog sit Jagtbytte og sin Fangst og begav sig paa Veien til Hytten. Halskan vilde gjerne sthyde en Ulo for at tage Skindet med sig til Norge, og Alf havde ikke noget imod at faa sig et Par Dyrestind. Mens de spiste til Middag blev det derfor aftalt, at de først skulde tage sig en god Hvilestund og saa begive sig ud til et Sted ved Elven, hvor Jægeren vidste, at der ofte ved Solnedgang pleiede at komme Hjorte for at drikke. "En Tid skjød jeg mange der", sagde han, "men siden de begyndte at blive borte derfra, er jeg ogsaa sjelden gaaet derhen, saa at vi muligens kan træffe det heldigt nu i Aften. Efterat Dagen er gaaet under, Hjortene gaaet til Hvile, og Ulvene komne frem, skal vi lægge ud et Afskel for disse og lægge os selv paa Lur i Nærheden, skjønt deres Skind næsten ikke er værdt Noget nu, da det er saa langt paa Vaaren."

Lidt før Solnedgang lagde de sig altsaa i Baghold i Nærheden af Elven, omtrent en Mil fra Hytten, og til deres store Glæde saa de strax to Bukke med store Horn og tre a fire Hundyr komme hen imod sig, som om de skulde været indstævnedes til at møde her og punktlig efterkommet Befalingen. Den nedgaaende Sol viste sig luerød mellem Træernes Stammer og farvede den vestlige Himmel gul og rosenrød, ikke et Vindpust satte Træernes Løv i Bevægelse. Stillehed og Fred var udbredt over Skov og Elv og Mark. Kun nu og da tiljubledes en munter Sanger, skjult mellem Løvet, Skaberens sin Tak for Dagens Glæde og Aftenens Fred, mens andre koidrede saa afbrudt, svagt og blødt, som om de lullede for sig selv, eller endnu halvt isøvnne sølte Trang til at stemme i med de Vaagne og hjælpe dem at synge til den Algodes Pris. Bukkene skred roligt og værdigt frem foran de nettede Hundyr, som trippede og dansede efter dem, mens den lille vakre Flok nærmede sig Skytterne, der laa med Riflerne udstrakte foran sig, ventende paa det beleiligste Dieblif til at trykke af.

"Pas nu paa", hviskede Jægeren sagte, "det er vel sikrest, at jeg tager den største og nærmeste Buk paa mig, og I sigter paa hver Eders af Hunnerne; thi den anden Buk er for meget dækket af de øvrige. Nu, har I godt Sigte? — Saa, en, to, tre. Fyr!"

Bøsserne knalder, Ekkoet ruller, Liv rører sig overalt, Fuglene striger, Dyrene stønner og snøster, springer høit i Veiret med alle fire Ben fra Marken, kaster sig omkring og farer med lange Spring og høie Gåp som en Stormvind hen igennem Skoven; Jægerne efter dem. Blodstriber viser Veien; den store Buk bliver efter, dens Hoved bliver for tungt for den, det begynder at svaie og slænge til begge Sider, den samler sine sidste Kræfter og gjør et langt Spring, men Hovedet synker ned mellem Forbenene, det hele Legeme følger, den knæler, sætter Hornene i Marken og falder om paa Siden. "Lad ham ligge", raaber Snarefættereren, idet han med Bøssen foran sig hopper over det sitrende Legeme, og Brødrene følger ham som i Takt.

Længere henne mellem Træerne, der standser en Hun, vakler endnu nogle Skridt til, men Knæerne vil ikke længere bære Legemet og Halsen ikke Hovedet, den lette Sylfeskikkelse bøier sig, stælder og synker ned i Krattet, som et Vindpust hendør i det høie Siv. En anden Hun, som ogsaa bløder, standser et Dieblif og betragter med sine fromme, spørgende Bine den døende Veninde; da knalder Bøsserne atter, den Medlidende ligger sprællende ved hendes Side, Jægerens Kniv farer som et Lyn ind i det blodbestenkte, hvide Bryst og gjør en Ende paa al Livets Fryd og Smerte.

"Det var en god Fangst", udbød Mr. Stone fornøjet, gned sig i Hænderne, paakaldte Herrens Navn og svor paa, at han vilde kalde det en god Fangst.

Paa Dommens Dag vil nok ogsaa det blive et kraftigt Indlæg mod saadanne Hædninger, at de vil more sig med at bespotte Herrens Navn, skjønt de ikke vil tillade Ham at leve og være til, langt mindre vide af Ham som deres Herre. Men imidlertid giver Han ogsaa de onde Mennekker, som aldrig bede Ham derom, det daglige Brød; og naar alt dette Kjød blev tørret paa Indianernes Bis, havde Mr. Stone her Mad for lang Tid, som han da ogsaa velvignede paa sin Maade.

Nu fik de travelt med at trække Skindene af, skjære Kjødet i Stykker og bære det hjem paa en Bærebør, som de i en Hast flettede sammen. En maatte holde Bagt paa Slagmarken, mens de andre to gif med Bærebøren; thi Ratten faldt paa, og da Jægeren og Alf skulde vandre til Hytten med den sidste Bør, stod Maanen allerede høit paa Himlen, og Ulvene havde for længe siden lugtet det friske Blod og begyndt at istemme sin forsultne Tuden. Halskan havde været med at bære hjem de to forrige Bendinger, og da det nu ikke var hans Tur at gaa igjen, vilde han samle Indvoldene til Loffemad for Ulvene og forblive der til de andre To kom tilbage.

"Pas paa vore Bøsser", sagde Snarefættereren, da de gif; "men sthyd ingen Ulve, inden vi kommer tilbage, saa tænker jeg, vi skal sthyde des flere. Det vil da sige, hvis de ikke bliver altfor paatrængende og næsevisse mod Dem."

"I saa Fald faar du krybe op i et Træ", tilsvarede Alf; "det ved jeg du kan, du, som er Sømand."

Da han var bleven alene og havde udført sit Arbeide, satte han sig paa Stammen af et vindfældt Træ, hvis vældige Grene holdt dets Top høit op over Marken. Han var ikke bange; thi han havde tre Dobbeltladnings-Rifler ved Siden af sig, en segløbet Revolver i Brystlommen og en norsk Tællekniv hengende i Seleknappen ved den venstre Bugelomme; desuden pleiede han aldrig at være ræd af sig. Men disse Farer, saa smaa de var, og disse Omgivelser var han ikke vant ved, og da nu de graa, rovgridske Ulve ret for Alvor begyndte at hyle og tude rundt omkring ham og kom tuslende og tassende gennem Krattet bagom og paa Siden af ham, saa yntes han nok, at det var lidt uhyggeligt, og at det var et ubehageligt Selskab, han var kommen i ved Nattetid i den dunkle, vilde Skov, som netop var tilstrækkeligt oplyst af Maanen til at vise ham alle disse Ilysegraa, tuslende, tudende og tørstige Tasser. Sa, han tænkte ved sig selv, at han meget heller vilde ligge paa Merseraa-Koffen for at bjerge Seil i en rygende Ku-

ling og hale og sfrige af alle Livsens Kræfter omfaps med Stormens Brøl. Det var dog en ganske anden og kjæf Musik, fremfor den Tuden disse forsultne Bæster frembragte. Han ønskede bare, at han havde Noget at bestjæftige sig med, helst Noget, som han kunde benytte sin Sømands-Opsang til; men det gik ikke an nu, for da kunde Alf og Mr. Stone gjerne tænke, at han var ræd Ulvene. — Dog maatte han finde paa Noget, dersom de Andre ikke kom snart; thi nu stod der en liden Flok af Ulve i en tæt sluttet Kreds omkring ham, og de puffede og skubbede hverandre frem, ligesom Folk ved en Auktion, og han sad der midt i Kredsen som en Auktionarius, uden dog at mæle et Ord, skjønt der var nok af Bydere og flere kom til. En hel Del Tude-Bydere kom nu paa en Gang tilshyne mellem Træerne, en bred Strøm af graa Rygge væltede sig frem, stinnende i Maanelysket, som en skummende Elv, og jo flere der kom, des modigere blev de; nogle af de Forreste havde allerede forsøgt at snappe efter Bærene.

"Nei, dette kan jeg ikke lade gaa længere", tænkte han, "nu tager de snart Loffemaden fra mig, og naar de først har faaet Blod paa Tand, tager de maasse mig paa Rjebet; thi nu bliver de altfor Mange. Jeg maa se til at drage Mæden op paa Stammen og flytte baade den og mig selv lidt høiere op fra Jorden." Saa lagde han Riflerne op imellem nogle Grene, buffede sig ned, tog fat og begyndte at hale og drage; men nu var den store Flok ankommen, og Nogle af dem gav sig til at rykke og drage til den modsatte Kant. "Ja, saa faar jeg ligesaa godt til at synge ud paa Sømandsvis da. "Bant Skib, Graatakker! Klar til at vende!" kommanderede han, "Gart i Læ! Dh, hali, oh, ho, hø-ih! Hurra for gamle Norge!"

Ulvene, som nok aldrig før havde hørt Sligt, lystrede dog Kommando og vendte sig, for tilside, spidsede Ørene og lyttede; men da de en Stund havde undret sig over, hvad dette skulde betyde, kom de lustende tilbage igjen. "Det hjalp", sagde han; "men jeg maa begynde igjen: Dh, hø-ih!"

(Mel. Fjor jet' e' Zeita.)

Dg om du end hvæser, du lurved' Hornblæser,
Saa skal du dog slippe, før mit Tag skal glippe. :.
Dh, hø-ih!

Ja, vis du kun Tænder, jeg har mine Hænder,
Dem bruger jeg bedre, end du dine Tænder. :.
Dh, hø-ih!

Dg grin kun paa Næsen, jeg ler ad dit Bæsen,
Dg ta'r til min Rifle, som skal dig karnisle. :.
Dh, hø-ih! Dh, hali, oh, ho, hø-ih!

For nu er jeg færdig, og Wisen jeg slutter;
Se, saa ta'r jeg Bøksen, nu smelder det, Gutter " :.

"Hi, hi, ha, ha", kniasede og lo det henne i Toppen af det Træ, han sad paa. Strax saa han to mørke Skikkelser komme krybende i Skyggen henover Stammen, og Alfs velbekjendte Stemme hvistede: "Lad det ikke smelde endnu, Gut. Hvor er min Rifle? Det er godt. Vær saa god, Mr. Stone, her er Deres."

"Nu, godt Sigte, saa tæller jeg", sagde Jægeren; "en, to, tre. Fyr!"

Men da kan det hændes, at der blev Liv i Krattet. Det susede og brusede, bragede og knagede, hylede og peb, tudede og sfreg, og midt under dette Spektakel knaldede Snarefætterens Bøsse igjen.

Han fandt snart begge fine; men Alf og Halstan havde sigtet paa den Største, de saa, og deres Kugler havde rammet En og den Samme. "Saa meget morsommere var det at tage dens Skind med hjem til Norge", sagde Halstan. En Stund efter sad de i en fortrolig Klynge omkring Ildstedet i Hytten og spiste Dyrsteg til Aftens, og da de trøttede af Jagten atter laa paa sine Dyrskinds Leier i den fra Ilden paa Gruen rødlig oplyste Hytte og dampede af sine Piber, var de alle Tre i godt Humør. Men Mr. Stone sølte ingen Lyft til at fortælle dem Mere om, hvor gedigent han havde bedraget Indianerne og forført dem til Driit; thi han vidste nu, at det ikke vilde more dem. Han fortalte derfor om, hvorledes han engang havde skudt to Bjørne paa en Dag, og flere andre Jagteventyr. Den næste Morgen fulgte de igjen med ham omkring til Snarerne, af hvilke dog mange denne Gang var tomme. Siden fiske de en Stund, tillavede Middagsmæden, skjød en Vassebjørn om Eftermiddagen og gif ved Solnedgang hen og lagde sig i Båghold paa det Sted, hvor de havde skudt Hjortene. Men denne Aften ventede de forgjæves; Dyrerne havde haft nok af Legen igaar. Den tredje Dag tilbragte de ogsaa med at fiske og skyde; men den fjerde Dag forlod de den hedske Jæger i den vilde Skov, belejstede med Skindene af en Hjort, en Odder, en Ulv og en Vassebjørn. For de to Første havde de betalt Jægeren en moderat Pris og derpaa i al Venlighed sagt ham Farvel.

Alf længedes til sit hyggelige Hjem, som om han havde været borte derfra et halvt Aar, og Halstan behøvede slet ikke at paaskynde hans Gang nu; det faldt ham ofte vanskeligt nok at holde Skridt med ham. — Det er de Kjære i Hjemmet, som drager os til sig, pleier noriske Søfolk sige, naar paa Hjemreisen en frisk Medbør spilder de udsænde Seil og jager det krængende Skib fremad, saa at det ligesom søger at ile fra sit Rjølband og utaalmodigt sprøjter Skummet foran sig. Derfor udbrod Halstan den anden Dags Eftermiddag ganske forpustet: "Dh, jemini, Emma drager nok stærkt paa dig nu, der hun sidder i det lille Hus ved Fuglelunden; thi jeg har sat alle Seil til og dilter med det Bedste, jeg kan; men du tager rent Luben fra mig. Og dersom du nu ikke tager Bramseilene ind, saa bærer jeg snart af og sætter Kursen for det nærmeste Farmerhus for at faa mig en Hjertestyrkning af frisk Mælk."

"Jeg har ikke godt for at bjerge Seil nu; men om en Timestid er vi hjemme", svarede Alf smilende, idet han ogsaa tænkte, at det var Emmas Tiltrækningskraft, som var Skyld deri.

Og enten det nu var saa eller ikke — nok er det, at Emma netop da sad og tænkte paa ham og længedes efter at se dem komme. Hun sad og spæde ved det aabne Vindu i det indre Værelse. Det grønne og sorte Gulvtæppe havde de ladet blive liggende i dette Værelse, de hvide Tæpper paa de to Senge skinnede som Sne, under Toiletbordet, som stod i Krogen ved Siden af dem, laa Pus og snur-

rede og vadsfede sig med sine bløde Poter, den fuldpakkede Boghylde med de smukt ordnede Bøger hang over det lille Skrivebord, Billederne skinnede paa de lyst tapetserede Vægge og Støvgrønnene dansede i de gylndne Straaler, som den dalende Sol sendte ind igjennem Vinduet. I Gyngestolen tæt ved Emma sad hendes Moder og striffede og saa saa rolig og tilfreds ud.

"Mamma", sagde Emma efterat hun længe havde siddet taus og seet ud igjennem Vinduet, "jeg begynder næsten at blive urolig for dem; gjør ikke du?"

"Nei, jeg kan ikke sige det", svarede Mrs. Johnsen i sin rolige og venlige Tone. "I Morgen bliver det en Uge, siden de gik, og saalænge sagde de jo, at de vilde blive borte."

"Ja, men de burde dog heller kommet igjen lidt før. Alf kunde nok vide, at jeg blev urolig for ham, naar han blev saa længe borte paa en Sagtur."

"Din Uro kommer alene deraf, at du aldrig har været vant ved, at din Mand har været borte fra dig. Du skulde have gjort den samme Erfaring som jeg, saa var du nok ikke urolig for ham endnu. I de første ti Aar af mit Ægteskab maatte jeg ofte vente Uger og Maaneder over den Tid, vi havde beregnet, at min Mand behøvede for at komme hjem med sit Skib. Det var en vel begrundet Uro og Længsel. Han havde været udenlands i Maaneder, ja, undertiden i Aarevis, og naar saa den Tid var kommen, da jeg havde gledet mig til at gjense ham, saa forblev han dog borte og tumledes om paa det farlige Hav. Da laa jeg vaagen mangen Nat og hørte paa Stormen, som brølende stødte imod vort Hus og for tudende og hoinende ned igjennem Storstenspipen; og dengang, kjære Emma — det var det Værste af Alt — havde jeg endnu Nok i denne Verden og aldrig for Alvor søgt Salighed i Jesu Blod; altsaa kjendte jeg hellerikke den algode og almægtige Fader saaledes, som jeg nu kjender Ham i Kristo. Jeg forsøgte nok ogsaa da at bede, men min Bøn var den Wantroendes, som kun under saadanne Omstændigheder tyr til en Gud saaledes, som han tænker sig ham, og ikke Børnets, som daglig omgaaes med sin Herre og Fader, kjender Hans Trofasthed og Kjærlighed og tillidsfuldt sætter Alt i Hans Haand. Og det tror jeg dog forvist, at du gjør. Desuden var min Uro, som sagt, begrundet, hvilket din ikke er."

"Ja, ja, saa vil jeg da søge at drive Uroen bort, haabe det Bedste og være vel tilmode. — Men der er de", udbrød hun, sprang op af Stolen, ud i det andet Værelse og om Alfs Hals.

"Ja, det var ret", sagde Halstan; "hold fast paa ham, at han ikke render tværs igjennem Huset og ud igjennem den modsatte Væg. Det er bedst, at De kommer og holder paa mig, Mrs. Johnsen, for vi er sagte komne hertil med saadan Fart, at det spør's, om vi kan standse os selv saa braat."

"Nei", svarede den norske Skipperente leende, "dersom ikke De, som er Styrmand, ved at tage Seilene ind i Tide, skal jeg nok lade være at blande mig i den Manøvre."

— Alf følte Kjærligheden til Hjemmet og dets Goder og Betsignelser ligesom opfrisket og forstærket ved denne lille Udflugt, og idet han tænkte paa Søger-Kjøbmandens

Liv, takkede han Gud af et fuldt Hjerte for sin Lod. Og saa Halstan følte den Fred og Betsignelse, som hviler over et lykkeligt og fristeligt Hjem, og blev endnu en Uge hos sin Broder. Derpaa tog han Afsted med sin Svigerinde og hendes Moder for i tre a fire Maaneder at fare paa Indsøerne og saa komme igjen. Alf leiede Hest og Buggy og fulgte ham til nærmeste Jernbanestation, og paa Veien gav han ham mange Raad, Advarsler og Formaning.

Tømmerkjøerne.

(Af N. N. Sjøgaard.)

Det er en vinterfrisk Eftermiddag i Februar. Over sædæfte Skovmarker hvælver sig en klar, grønlig Himmel med nogle lyse Skystriber lavt nede i den sydvestlige Horizont, og disse Skystriber lue som Ild og kaste et rødtligt Skjær paa Træernes hvide Toppe. Men selve Solen er nede for længe siden, thi Winterdagen er kort i Norden.

Det har sneet hele Døgnet, men tilsidst klarnede det dog op, saa at Solen, idet den glid bag Afsen i det Fjerne, fik kastet et Snarblif over det stille, døde Winterlandskab. Fin og tæt dryssede Sneen ned, En kunde næsten ikke se den, men før du vidste af det, var hver en Gran bleven til et Snetaa, hver en Træstub til en Dværg med et Kjempehoved af Sne. Men nu er Luften klar, og Kulden frister til; hvem ved, hvor koldt det er imorgen, thi Maanen, som alt staar høit paa Himlen, ser saa skarp ud. Den lyser dog allerede, saa smal den er. Nu udslukkes ogsaa Ildstuen derhenne i Sydvest lidt efter lidt, og Maanelys og Stjernekin spiller i Millioner Smaafunker paa den blaahvide Snemark.

Hen igjennem Skoven løber en Vei, eller det er ikke saa meget en Vei som en smal, udhulet Kende, der slynger sig i uafbrudt Bugtning mellem Træer og Stubber, Stenblokke og Vindfald. Men nu kommer den ind paa en aaben Slette, hvor Tømmerhuggerens Dyr allerede for længe siden har "gjort rent", og her gaar den bent frem uden at bry sig om de opspirende Smaagræner, der staa gjemte under Snedækket. Langs med denne Tømmervei — thi at det er eu saadan, kan sees paa Sporet af nylig kjørte Stokke — farer en Skiløber over Sletten. Han gaar ikke i selve Veien, men ved Siden, og i lange Skridt skyder han sig afsted og fremsthynder Farten med sin Skistav, indtil han kommer ud paa Skraaningen, hvor det bræker ned mod Dalen. Her gaar det af sig selv, pilsnar farer han udover, det bliver alt brattere og brattere, men nu støtter han den lange Skistav bag sig mod Sneen, huser sig ned, og man ser ikke Manden, men blot en liden henfarende Sneesh, indtil han med mindstet Fart skyder ind i Granholtet nedenunder Bakken. Her staar Træerne høie og tætte — det er en gjenstaaende Skovslet fra gamle Dage, fra den Tid, da endnu ikke Vindeslyge og uforstandig Spekulation havde vundet at thynde saa sørgeligt ud i

gilde norske Lommerlier. Men under sit vinterlige Dække se Granerne langsmed den smale Veifure fast ud som en uafbrudt Snemur med himmelstræbende Taffer og Linder. Pas dig dog, Skiløber, at du ikke i din Fart kommer den falske Mur for nær, thi ellers ved du ikke af det, før et Strøg styrter over dig og begraver dig op til Ørene i Sne.

Træerne rykke lidt tilside, Veien fører ind paa en liden aaben Plads, hvor Maanen, der endnu glimter frem bag de høje Grantoppe, kaster lange blaa Skygger hen over den snedækkede Grund. Men hvad er det! Høit oppe paa de hvide Grene af den nærmeste Gran spiller et rødt Ildstjær! Og se, fra Toppen af en Snehoug nedenunder flige Gnister tilveirs, en lang Råd skinnende, røde Gnister! Er der et ildsprudende Snebjerg i Skoven? . . . Men en større, langagtig Forhøining, hvorfra dog ingen Ild spruder, hæver sig et Stykke længere hen, og rundt om er der fjørt og optraadt; et Par Stofeuder stikke frem — det er jo en Lommerlunde, som ligger der. Og nu opdage vi ved Siden af Lunden tre fraspændte Lommerklæder, staaende i Råd med paalæstede og sammenlængede Stofte.

Men Skiløberen standser, løser sine Ski af og reiser dem mod Lommerlunden. Efter nogle Gange at have slaaet Fødderne sammen — kanste for at komme efter, om han endnu har Følelse i Træerne — gaar han derpaa hen mod Snehougen, som Gnisterne fare ud fra, og lavt nede ved Jorden, gennem en smal Nedgang gravet i Sneen, finder han en liden Dør. Han aabner den, bukker sig saa dybt han kan og træder ind.

Her blændes hans Øie af Skinnet af et Baal, der sprager paa Ildstedet midt i Hytten, og hvorfra Lysnningen, gennem det rummelige Røghul i Taget, naar helt op paa Grantoppen ligeover. Rundt om Ilden sidde tre Karle paa lave Kraffe. Den ene af dem er netop ifærd med at stampe Mel i en kogende Vandgryde, den Anden, en smal lyshaaret Unggut, lægger gloende Brande under Gryden og mere Ved paa Baalet, men den Tredie, en ældre Mand, hvis furede Ansigt omgives af et graanet Skjæg, sidder med sin korte Tobakspibe i Munden som rolig Dagttager, og har just udtalt sin bestemte Mening, at der endda maa "tulles mere Mjøl i, hvis Grauten skal blive hard nok" — thi haard maa Lommerfjørerens Grød være, om der skal blive Forslag i den. Alle Tre have Luberne paa — gode uldne Bundings- og Skindluer, — uagtet der for Dieblikket vissevis ikke mangler Varme i det trange Rum.

Den Indtrædende, som bærer en Skreppa paa Ryggen og forresten er klædt i Bygdens Dragt, hilser Godt, idet han stryger Himet af Haar og Skjæg.

"Er det dig, Hans Brænda? Saa Skogbyggingen er ude og farer saa sent?" siger Manden med Piben.

"Ja det var sent for mig. Jeg tænkte ikke jeg skulde gaaet nedover idag, det var slikt Snefald; men saa blev det klart Veir alligevel ud paa Dagen. Na saa ligger du i Lommerfjoringen du ogsaa, Tharald?"

"Na ja, driver med det. Men se til at komme frem til Varmen. Na giv Rum til ham du Ola!" Og paa denne Opfordring forlader Gutten sin Kraff og slænger sig ned paa en af de med Hø belagte Sengebriste under Skraataget.

"Skal du ned til Bygden eller skal du længer?" vedbliver han, som blev kaldt Tharald, at spørge.

"Jeg skulde bare ned med et Par Fugler", svarer den Fremmede, idet han lægger Skreppen fra sig paa Jordgulbet og tager Plads ved det varmende Baal.

"Na, hun er tung, kjenner jeg", siger Tharald, idet han letter paa Skreppen; men han maa undersøge den lidt nærmere og trækker ud en stor Tiur. "En vakker Kult, ser jeg. Har du studt den?"

"Ja har jeg saa."

"Men har du ikke Bøssen din med dig idag?"

"Nei, det blev for bryksomt, jeg skulde saa med mig noget Mel fra Kræmmeren opover igjen."

"Du skulde haft Bøssen med. Det er tykt med Graabein i Skogen her."

"Ja jeg har seet Færder (Spør) efter ham."

"Nedpaa Moen her kan du tro, han har gjort et vakfært Spil; han har revet sund en diger Elg. Det havde været en ti—tolv Stykker om 'en, og der var et svare Blodbast i Sneen; men Dyret var der ikke Stort igjen af."

Dg nu faar Skytteren en nøiagtig Beretning om Stedet, Levingerne, Retningen af Ulvesporene, fortsagt alle nærmere Omstændigheder ved en Begivenhed, som forresten ikke er sjelden i de østerdalske Skove om Vinteren, naar Sneen hindrer det tunge Elgsdyr fra at undfly sin Fiende.

Smidlertid er Grødkaffen bleven færdig og har øst Grydens Indhold i et Fad. "Nu er sagtens Melken tint", siger han, idet han tager en mod Ilden stillet stor Melkeflasse af Træ og vil helde deraf i en Skaal; men den giver kun Lidt af sig, der er Is i den endda, og først ved at ryste den en god Stund faar han Skaalen fyldt. Dg nu sætte de sig alle Fire — thi Fugleskytteren er gjæstfrit bleven indbudet til at spise med — rundt om det dampende Grødfad, idet Gutten, som laa paa Bristen, tager Sæde paa en Vedkubbe, og Grødens høje Varmegrad bøder paa, hvad der mangler i Melkens. De brede Træskeer rumme ret forsvarlige "Grautbiter", men ned glide de som Sngenting.

"Er det længe siden, I kom herop paa Lommerfjoringen?" spørger Gæsten, thi nu er det hans Tur at fordrø Forklaringer.

"Nei, vi kom først oppi her igaar; ellers har vi fjørt fra Svartbækken efter Julen."

"Men holder I paa og lunder endda?" vedbliver Spørgeren, "jeg ser, I fjører ovenfra Myrrene."

"Ja, der laa tilbage nogle Toplunder, som ikke blev fremfjört ihøst, og dem maatte vi have ned først, skulde vi tænke paa at finde dem igjen før Vaaren."

"Ja, hvorledes gif det med Nordst'en her om Vinteren?" faldt den anden Lommerfjører ind, "han havde hugget en fem Hundred Dylter Lommer; men saa drygde han for længe, før han begyndte at lunde, og saa kom der slikt et Snefald, at han ikke sandt igjen en eneste Stok før om Vaaren, og Lommeret kom ikke frem før andre Aaret."

"Dg dermed forliste han sagtens et Par Daler paa Dylten, for saapas kvitter de af for gjenliggende Lommer", gjentog Tharald. Dg derpaa strøg han sin Ske af med Haanden og stak den saa, efterat have sagt Jesu Navn for Mad, i en Spræk under Taget, og det Samme gjorde de

Andre. Der blev nu lagt en god Del Ved paa Ilden, Pibefnadden kom frem igjen, og en halv Allen Tobak gik om imellem dem, som ingen Piber aatte, og kom betydelig forfortet tilbage i Eiermandens Lomme.

"Har I den sorte Folen Deres endda, nedpaa Gaarden?" spørger Skogsmanden.

"Svarten mener du?" gjentager Tharald, og hans Ansigt formørkes pludselig, "nei ham har vi nok ikke . . . han er solgt."

"Har I solgt 'en? Sendte I 'en ind paa Christians-Marknen da?"

"Nei, Gnd b'er os, vi gjorde nok en anden Reise med Vesle-Svarten. Har du ikke hørt det da?"

"Na var det ligt! Vi hører saa Lidet opmed os."

"Ja Vesle-Svarten, han drar nok ingen Stok mer."

"Er 'en dau da?"

"Ja dau! Ja han er dau, og en sthg Daue fik 'en ogsaa, aldrig glemmer jeg det i mine Livsens Dage. Vi fjørte Lømmer fra Balaasen ned paa Velta — akkurat fjorten Dager om Onsdag'n siden var det, og jeg og han Arne Husmand der, og han Vesle-Dla fjørte. Jeg havde Gammelbrunen og Døleblaffen, saa kom han Arne med Nybrunen og Svarten, og saa han Ola med Hauen. Vi fjørte tre Tolvtomminger paa Hesten og det gik nok saa pent; men der var ikke stort Sne utover Berget, og altid var der og lite Svul efter den Linna (Tøveiret), som var. Jeg havde netop faaet løst og væltet Stoffene mine utover, saa kom han Arne først med Nybrunen, det gik ligesaa pent, men Vesle-Svarten, som var nu altid saa hidsig og spræk, kom efter og svingte for fort, og saa drev den bagerste Stoffen utover Velta og drog de andre Stoffene efter, og Svarten fik følge med, og kantsant gik det Alt-sammen ned paa Stranden. Og da vi saa kom ned, var der ikke et helt Bein i Svarten."

Her svigtede Stemmen den ærlige Husbondskarl, og han viste en Taare af Diet, mens angjældende Arne Husmand, nedbøiet af Anger og Selvbedrøvelse, sad med Ansigtet gjemt mellem de klyttede Næver.

"Hvad sagde Husbonden, da han fik høre det?"

"Na, du kan vide han reiv sig i Haaret. Og saa mente han, det var bare Uvoornhed. Men han var nu paa en Maade undskyldt han ogsaa", tilsvøiede Tharald trøstende.

"I kunde gjort som Røsta'n gjorde, det Maret jeg tjente der", ytrede Skogsmanden. "Han drev dengangen fra Hestfæterberget, og der er det sthgbrat, ved du, men saa lod han os lenke otte Stoffer efter hinanden udover det Bratteste, og saa holdt den ene Stoffen den anden, saa det skøv ikke saa hardt paa. Men vi maatte være tre Mand med hver Hest for at løse Stoffene, naar de batt sig mellem Stubber og Stein."

"Ja Sligt gik nu umulig an utover Balaas-Høgden", mente Tharald, "der er det for sthg Ulande."

Fugleskytteren bemærkede derpaa, at det var dog godt, at Ulykken rammede en Mand, som kunde taale det. Deri var den Anden enig, idet han tilsvøiede, at det sagtens var værre for Manden i Nordstu, som ogsaa fik en Hest fordærvet i Lømmertjøringen, for han havde ikke Raad til at miste.

"Har han Lømmersfogen sin endnu, han Ola Nordstu, han som har "drivi" saa hart?"

"Na nei, nu har han nok snart ru'nert 'en. Nu holder han paa at akkedere bort det Sidste paa Udhugst til Stor-Flaaberg, og han tar med sig Pindene, om de ikke er større end til at banke Skindfelder med."

"Seg skal undres paa, hvorels det blir tilslut her i Østerdalen", ytrede Skytteren efter en Pause, "naar Hvermand faar ødelagt Skogen sin. Hvad skal de ta' sig til da?"

"Na jau", svarede hans Sidemand, idet han drog et Par lange Drag af Piben, som surrede paa det Sidste, "først faar de sanke ihop Kvisten utover Berga, og siden saa faar de plukke op det, Kraaka lægg' efter sig' paa de bare Steina. Men", vedblev han, "for at snakke Uvor, gæli blir det, det er vist, skal det holdes ved som nu tildags, for nu riv's mest Lømmermærkerne om hver en starve Lømmervinde, som En kan faa overende i Skogen. Før i Tiden havde en Mand vondt nok for at faa mærket Lømmeret sit, men nutildags behøver han bare, som Ordet gaar, at slaa tre Slag paa en Gran, saa staar der strax en Lømmermærker. Men saa kan der nok ogsaa snart igjen komme Lider, da Lømmersfogen sparer sig selv."

Dermed bankede Tharald Piben ud og bad Gjesten, som alligevel ikke kunde tænke paa at fare videre iføve, at finde sig et Rum at sove paa, saa godt han kunde. Guttent laa allerede med gabende Mund og snorfsøv paa sin Sengenkrak, Arne Husmand var endnu isærd med at søge ud et Par dygtige Vedkubber, at lægge paa Ilden til Natten, Skytteren tog sin Skreppe og lagde den som Hovedpude tæt ved Ildstedet, flyttede saa lidt paa Gryden og en sodet Kaffejedel, og strakte derpaa sine Lemmer ud paa det haarde Stenleie saa nær Ilden som muligt. Men Tharald Husbondskarl maatte først se efter, om Hestene vare forsynte til Natten, tændte en Tysstikke og gik ud.

Derude er den klare, kolde Vinternat, Aandedrættet stiger som en Røg tilveirs i Lysningen af det røde Blus, og Sneen knirker under den Gaaens Fod. Men hvor er da Stalden?

Inde i Snebakken, hvori Hytten synes nedgrabet, høres en afbrudt dump, gnabende Lyd; det maa være Heste, som tygge sit Foder. Tharald løfter tilside et Par Granbuste, og der indenfor, under et lavt, i Fortsættelse af Hyttetaget nedgaaende Tag af Klørninger, dækket med Granbar og Sne, staa to Heste, som "humre" mod den indtrædende velkjendte Røgter. Efterat have forbedret deres Nattefoder lukker han Abningen igjen og gaar hen mod en stor Gran, mellem hvis nederste snetunge Grene en let Damp sees at stige op. Herunder er ogsaa — ved Tilfætning af nogle Buste — indrettet en Stald, som netop giver knapt Rum for en Hest, og i lignende Forvaringssteder staa de andre Heste.

Dyrene maa, ligesom Menneffene, tage tilfakke med Leiligheden som den er, herude i vilde Skogen.

Da Tharald efter endt Gjærning kommer ind igjen i Lømmerboden, sove de alle derinde. Han selv finder sig ogsaa en Hvileplads, og snart høres blot de tunge Aandedræt af fire Sovende i Forening med den samme tyggende Lyd fra Hesterummet ved Siden.

Før Kloffen er fire knirker det atter i den utætte Dør. Det er den aarbaagne Husbondskarl, som allerede gaar ud for at forsyne Hestene, før de skulle drage i "Ottevendingen." Det er endnu Nat, Melkeveiens brede Stjernebro gaar svagt lysende over det mørke Himmelhvælv, paa hvilket en enkelt hvid Nordlysflamme i ustadig Flugt vifter op og ned over Trætoppene. Men Kulden er endnu strengere, end den var i Kveld, det er hvad Østerdølen kalder "Brændfulde", thi rører du barhændet ved Metal eller andre kolde Ting, er det ligesom du brænder dig.

En Stund efter Tharald kommer ogsaa Vesle-Ole ud og faar Skjænd for, at han ikke strøg stod op og hjalp ham. Men fra Hyttetaget flyve alt Gnisterne lystigt tilveirs, og da de To omsider komme ind igjen, luer atter Baalet friskt paa Ildstedet, og Arne har sat Gryden paa og heldt Melk over Levningerne fra Kveldsværden for at fuge op til lidt "Barmt i Livet." Fugleshyten har ogsaa reist sig fra sit haarde Leie og sidder med den Side mod Ilden, som har haat forliden af Barmen, mens han laa.

En halv Time efter er Tømmerboden tom; men udenfor er det levende. En Tyrfakkel staar plantet paa Tømmerlundens og opløser Scenen: Arne og Ole kommer baskende gennem den dybe Sne med Hestene, som de have ført ned at vandes i den ufrosne Ile tæt ved; der spændes for, det klinger i Stokke og Tømmerlænker, det sturer og knirker i Sneen, Kjørerne have hver sin tændte Fakkel i Haand, og afsted gaar det ind mellem de høie Snepyramider, hvis tætte Roder i det slagrende Fakkellys anlaage de forunderligste Stikkelse.

Men Ulven staar mellem Bussene knapt ti Skridt fra Veien og ser med Stræk og Forundring paa det forbigaaende Fakkeltog. Han rører sig ikke af Plakken, uaftet han reddes for de ildvæbnede Mænd.

"Ser Du den?" siger Tharald til Per Skytter, som holder sig ved hans Side for at nyde godt af hans Fakkel.

"Er det en Graabein?"

"Ja ser Du ikke det lyser i Aaga paa 'n?"

"Na tvi for en Tull jeg var, som ikke tog Børja med" udbryder Per ærgerlig og henvender derpaa følgende uhøflige Tiltale til Ulven, idet han truer ham med Skiftaven: "Na vil Du flytte Dig afveien, din Selvedsbrand?" Da vender Hr. Urian sig og luster langsomt ind gennem Skoven, og Sneen drysser ned af Bussene i hans Spor.

Det graaner alt ad Dagen over de østlige Naser, da vore Tømmerførere ere naaede ned til Velten. Her stilles Skiløberen fra dem, idet han med Skierne paa Nakkens gaar en Vintersti udover Berget ned til Elven. Men neppe er han kommen ud over den steilste Styrtning, saa staar han atter paa sine Ski, og i næste Minut styder han rask henover Elvens blanke frozne Flade, hvor han langt henne ser en uendelig Række Færingslæs langsomt bevæge sig paa Veien, der fører opgjennem Dalen; og snart kan han ffjelne, hvad Landsfolk de ere, de pelsede, storskøvede Karle, som sidde paa de høstoppede Mel- og Brændevinslæs. Men over Elvbædden bag sig hører han Dundren og Klanggen af Stokke, som ruller udover Velten, ja længe efter at han er faret Færden forbi, naaes hans Dre af denne eie-dommelige Lyd.

Et og Andet om Edderkoppen.

(Af L. S.)

(Slutning.)

Dyrets blide Følelser strække sig ikke ud over det Instinkt, hvormed Moderen vaager over sin Ingels Sikkerhed; jaaledes føre visse Arter altid Eggene med sig, indspundne i en liden Sæk, som de have fastheftet til Baglivet, og naar de ere udrugede, tilbringe de smaa Edderkopper sin første Ungdom paa Moderens Ryg, indtil de føle sig stærke nok til paa egen Haand at bove sig ud i Livet.

Af de forskellige Arter indtage Korsedderkopperne den mest iøinefaldende Plads, baade paa Grund af deres Størrelse, livlige Farver og Levevis, men dog først og fremmest ved deres Kunstfærdighed og utrættelige Flid som Bæverfisker. Vil man gjøre sig en Forestilling om disse Smaadyrks Virksomhed og om den Rolle, de i Naturens Husholdning spille lige over for Insekterne, saa behøver man kun at gjøre sig en Spadseretur en tidlig Morgen mod Slutningen af Sommeren eller i Begyndelsen af Efteraaret, — thi da er det deres Tid — forinden Solen endnu fuldstændig har feiet Taagen bort. Utallige Millioner af smaa Dugdraaber forvandle paa denne Tid af Dagen de fine Traade til skinnende Perlesnore, hvor hver liden Draabe funkler som en Diamant, og overalt lyser og glimrer det, mellem Træernes Grene og Kvieste, mellem Græsstraaene, mellem Planternes Blade, paa Stene og paa Jorden, overalt Net og Guilander, overalt feagtige Slør og enkelte løse Traade, der betegne Dyrets Veie henover Jorden og gennem Luften; det er, som om Alverdens Edderkopper havde været satte til Arbejde her for at indspinde den hele Jord. Vist nok er det, at et saadant Slør, vævet af Morgentaage, Solskin, Dugdraaber og Edderkopperpind, giver Landskabet en ganske eiendommelig Skjønhed, fuld af Stemning og Poesi.

Sagtedderkopperne, Slægten Lycosa, indtage en mere besteden Plads og ville maaske endog være Mange temmelig ubekjendte. Disse mørkladne Fyre føre et fuldstændigt vagabonderende Liv, — Sunnen, som før bemærket, medførende sin Eggesek fastheftet til Bagtroppen — idet de opflaa sit Kvarter, hvor det kan træffe sig, og jage efter sit Bytte, som de bemægtige sig med Spring. Hurtighed og Behændighed træder hos dem istedetfor Kunstfærdighed og List. I Spidsen for denne Slægt staar Tarantelen og de med den beslægtede Arter, der have hjemme i Middelhavslændene; de danne tillige en særegen Afdeling, idet Dyret henimod den Tid, da det er fuldt udviklet, opgiver sit ubundne, omstreifende Liv og indretter sig en Bolig, som det udgraver i Jorden.

"Naar man", fortæller Bergsøe, "igjennem Porta pia forlader Rom og bøier om ad en liden Bivei, der fører Navnet "Via di prata lata", kommer man efter en halv Times Gang mellem Vignemure og levende Hegn ud til et bredt Dalsstrøg, der i Midten gennemsfjæres af et større Vandløb, som udmunder i Teveronen. Paa den anden Side af denne Dal hever der sig en Række af kuppelformede Bakker, svagt bevogede med Græs og med forkrøblede Labialer, der ifkun synes at finde en sparsom Næring i den

temmelig haarde, stærkt lerede og med smaa, hvide Kalkstene gjennemvævede Bund. Det var paa disse Bakker, at jeg traf en Rigdom af Tarantelhuller, anlagte lige fra Bakkens Top til en halv Snæs Allen fra Foden, ofte i et saadant Antal, at der kun var et Par Fod fra Rede til Rede. Men alle Betingelser for Tarantelernes Velvære fandtes ogsaa her forenede. Jorden var fast og haard, stiftet til den Minørkunst, hvori Dyret er en Mester; Solen brændte paa disse aabne Bakker med saadan Kraft, at Jorden allerede i Juni Maaned slog dybe Revner, og den overvættede rige Vegetation i Dalstrøget, saa rig, at jeg næsten skjultes af Græsset, naar jeg gik igennem det, sendte en Sværm af Sommerfugle, Fluer, Guldsmede og Bier over til Høidedraget, hvor de bleve et let Bytte for sin i Jorden lurende, hurtige Fiende".

Tarantelens Hule udmunder næsten altid i en Tve af kort Græs, hvis Blade Dyret ved at flette saaledes ind i hverandre og yderligere sammenbinde med Spind, at de danne et tragtformet Gjerde, ikke uligt en liden Fuglerede rundt om Abningen. Dette Gjerde udgjør ikke blot et Værn mod nedfaldne Jordklumper o. desl., men beskytter ogsaa Hulen mod Efteraarsregnen, da Vandet slynger det fine Spind, hvormed det er overtrukket, og endelig afgiver det et lokkende Høilestet for de omsværmende Insekter. Tragten aabner sig forinden i en Tunnel, som i tre Af-satser, først lodret, dernæst vandret og saa atter lodret, fører ned til en liden Hule, som tjener Dyret til Bolig. Med fremstrakte Ben og Dine, der funkler i Mørket, indtager det derimod sin Post i den forreste Del af den vandrette Gang for med Lynets Hurtighed at fare op og styrte sig over det Insekt, som kommer Mordertulen for nær.

I Juni Maaned finder Parringen Sted; Ungerne komme frem af Eggene hen paa Efteraaret, men kun for at klatre sig fast paa Moderens Ryg, og de sove saa tilligemed hende Vinteren bort nede paa Bunden af Hulen. Ved Foraarets Begyndelse spredes de ad, og de Unge begynde nu sit eget Liv, idet de jage i det Frie og foreløbig benytte tilfældige Revner og Huller som Tilflugtssteder.

Selv de største Arter af de europæiske Edderkopper — og til dem hører Tarantelen, der omtrent er af en Tommes Længde — kunne imidlertid ikke i snerne Maade sammenlignes med de Uhyrer af denne Familie, som høre hjemme i det tropiske Amerika, de saakaldte Fugle-Edderkopper, af Naturforskerne henførte til Slægten Mygale.

Fortællingen om, at disse Edderkopper efterstræbe Smaafugle, har vakt megen Modsigelse og modtages endnu i Regelen med vantro Hovedryk af Naturforskerne; men der kunde dog maaske være Anledning til at tro, at man endnu ikke ganske er istand til at overse Kjendsgjerningerne, som her synes at stride med det engang opstillede System. De amerikanske Edderkopper, som henføres til Slægten Mygale, udgjøre nemlig en Mængde forskellige Arter, der afvige fra hinanden i Henseende til Form, Farve og Levevis. Nogle af dem færdes om Dagen, Andre om Natten; en Art holder til i Husene, hvor den indretter sin Bolig, en Rede af tætt, musselinagtigt Spind, oppe under Taget; man kan her se den sidde om Dagen i Indgangen og lure paa sit Bytte, som bestaar af større Insekter. Dens Farve er sort, og de lange, lodne Ben ere

ligesom forsynede med Fodsaaler, idet det yderste Led paa Undersiden er fjødsfarvet og ubehaaret. Dyrets Størrelse angives til $4\frac{1}{2}$ —5 Tommer. Haarene, hvormed den er bedækket, ere grove og stive og foraarsage en meget pinlig Irritation af Huden, ja endog Betændelse.

En kraftig og meget smuk Art findes paa aabne, sandede eller græsbevogede Steder. Den maaler 6 til 7 Tommer (Benene medregnede) og har kraftige, temmelig korte Ben; Farven er en Blanding af Sort og Brunt, som paa Lemmerne vise sig i skiftevis veglende Striber. Denne Edderkop færdes kun om Natten og udgraver sig en rummelig Bolig i den sandede Jordbund, hvis Vægge den beklæder med et blødt Silkevæv; det er de samme Sædbaner, som karakterisere den meget mindre Art af Mygale, som findes i Sydamerika, kun at Instinktet tilskynder denne til yderligere at sikre sig ved at forsyne Hulen med et Laag, sammenlimet af Jord og Silkespind, hvilket sidste tillige danner et bevægeligt Hængsel, der binder Laaget fast til Kanten af Tunnellen; forsøger en Fiende at trænge ind i Hulen, holder Dyret Laaget til med sine Kløer.

Den rigtige Fugle-Edderkop lever paa Træerne, hvor den indretter sin Bolig i Revner og andre Gulheder i Stammen ved at spinde et tætt, fast Væv over Abningen. Indgangen er som oftest ved den nederste Ende af Vævet. Dyret er rødlig-brunt, bedækket med grove Haar, og maaler, naar det kravler, en Længde af syv Tommer. Paa sin Rejse i Amazonflodens Land saa Naturforsker Bates en Dag paa en Tur op ad Tocantin en af disse Edderkopper paa et stort Træ, og ved Siden af den to døde Smaafugle; den ene af disse laa under Edderkoppen og var tilsmurt med en væmmelig Vædske, den anden hang nogle Tommer længere borte, indviklet i Uhyrets Væv; et Stykke høiere oppe var Spindet over Dyrets Hule sønderrevet og tydede saaledes paa, at der havde fundet en Kamp Sted, kort forinden den Rejsende naaede Stedet. Man kan egentlig ikke undres over, at Manden efter at have seet dette søler sig overbevist.

Men er det gult at forliges med Tanken om Edderkopper, der dræbe Smaafugle, saa bliver det end værre, naar man hører, at der i andre Egne af Amerika findes andre Arter af disse Dyr, som ved deres Bid anrette ikke ringe Skade paa Heste, Muldyr og Dyr. Det er nemlig Tilfældet med en i Centralamerika optrædende Minør-Edderkop, som fornemmelig holder til paa de skovløse aabne Sletter, hvor Kvæget græsser, og om hvilken en Dr. Franzius fra Costarica har meddelt nogle Oplysninger. I Størrelse staar denne Mygale langt tilbage for de store brasilianske Arter, og det er da ogsaa kun, naar dens Bid rammer et Sted, hvor Huden er tynd og ikke bedækket af Haar, at det gjør nogen Men paa de nævnte store Dyr; men rammer det, som ofte er Tilfældet, Ledhuden ovenfor Hoven, Tungen eller Mullen, udebliver Virkningen ikke. Giften gaar ikke over i Blodet, men frembringer en stærk Hudinflammation, en Art Rosen, der i Regelen udbreder sig med stor Hurtighed. Ondet er vel ikke farligt, naar der anvendes Midler imod det, men medfører dog altid Tabet af Hoven, naar Dyret blevet bidt nede i Benet; som oftest streife imidlertid Kvæget og Hestene omkring, fuldstændig overladte til sig selv i flere Uger, og Saaret faar

saaledes Lob til at stjotte sig selv; det breder sig da ud mere og mere, angribes af Fluor og medfører under disse Omstændigheder i Reglen Døden. I visse Egne anslaaes det Tab, som Eierne paa denne Maade lide, til 25 pCt. Paa Mennesker bevirker denne Edderkops Bid kun en heftig vøbliffelig Smerte. Netop det Omvendte er Tilfældet med Tarantelen, hvis Bid hos Mennesker altid medfører et mere eller mindre betydeligt Ildebefindende, medens større Dyr ikke anfægtes deraf. Bergsø fortæller saaledes, at afdøde Professor Bispen havde en Puddelhund, som ofte ledsagede ham i Kampagnen og der opfradsede Tarantelrederne; dette gik naturligvis ikke af, uden at den jevnlig blev bidt af Tarantelerne; ofte bed de sig da saa fast i Snuden paa den, at den maatte rygte Hovedet af alle Kræfter for at slynge dem fra sig; men den tog ingen Skade deraf, kun sfreg den i det Dieblif, den blev bidt.

Edderkoppens Giftapparat er i alt Væsenligt indrettet ligesom Slangernes. Dyrrets ledede Kjæbedele udgjøre en bevægelig Tang, hvis Klæb dannes af de hderste kloformede Led, der kunne bevæges imod hinanden; disse Giftkroge ere gjennemborede og staa ved en indvendig Kanal i Forbindelse med Kjertler i Dyrrets Forkrop, der affondre Giften. Ved et Muskelspil sammentrykkes disse, idet Dyrret bider til, og den giftige Bædsfe presses gennem Krogene som gennem en Sprøite ud i Saaret.

En ny Livsgaade.*)

(Ved Bernt Afsæbold.)

Underst i Fjorden stak et høit Fjeld op med Sne paa Toppen Midtsommersdag. Bagom det Fjeld laa en dyb Dal, hvorigjennem randt en Elv, der kom føsende nedfra "Storffjeldet" paa hin Side af Dalen. Paa begge Sider af Elven laa Gaarde med torvtækkede Huse. En af Gaardene hed Bassen og laa for sig selv. Manden, som boede der, hed Torfel og var ikke af Bygdens Slægt, hverken han eller Konen; Folk sagde, han var rømt hid for en Ugjerning, han havde gjort. Han var stor af Væxt, men havde en liden Kone, der hed Herbor, og deres eneste Barn var en middelstor Sente med et fagert Udseende. Hun hed Ingerid.

Der gik underlige Fortællinger i Bygden om denne Sente: somme sagde, hun var ikke Torfel og Herbors Barn; andre sagde, hun var Datter af Herbor, men ikke af Torfel, og atter andre sagde det omvendte. Hvad sandt var, vidste ingen; men man troede helst, at Torfel og Herbor havde havt hende, før de var gifte. — Hvorom alting var, skulde Ingerid være den peneste Sente i Bygden, og mangen Unggut havde udset sig hende til Brud: Hendes vakre lyse Ansigt med de fine hvid-røde Kinder, den høie ærværdige Pande, over hvilken det tykke brune Haar bølgede bagover og endte i to lange nedover Nøggen hæ-

*) Hovedbegivenhederne i denne Fortælling skal virkelig have tildraget sig og er mig fortalte af en vestlandsk Husmandskone i Norge.

gende Fletter, — de klare blaa Vine, den lidt brøiede Næse, den smilomkrandske Mund med de friske Læber, den lille velformede Hage, det hele Ansigts udtryksfulde Blik og hele hendes skønne Figur og indtagende Væsen, — alt dette maatte naturligvis tiltale Bygdens mandlige Ungdom og tiltrække sig dens Opmærksomhed. I Tyveaarsalderen havde hun ogsaa allerede mange Friere; men hun brød sig ikke noget om dem, enten de var rige eller fattige, stygge eller pene; og han Torfel, Fader hendes, holdt med hende i dette Stykke og sagde: "Hun maa nu blive vogen først." — "Ja, det var nu saa det", svarede somme.

Denne Sommer skulde Ingerid for første Gang styre Sæteren, og glad var hun derfor, for nu kunde hun slippe ud fra de strenge Forældrene sine. — Datteren til Naboen var med hende; men de havde hver sit Sæl (Sæterhytte).

En vakker lummervarm Sommerbol, efter at Ingerid havde gjort fra sig alt Arbeidet for den Dag, sad hun, som hun ofte pleiede at gjøre i sine Fritider, paa en liden Stenbænk udenfor Sælsdøren med sit Strikketøi i Haanden og smaanynnede paa noget for sig selv. Om en Stund holdt hun pludselig stille, lagde Strikketøiet fra sig, hoilede Hænderne i Fanget og sukede, ja sukede saa dybt, at det var nær Graaden kom paa hende. "Hvor længe han er!" sagde hun; "han lovede jo at komme og hente mig, naar jeg blev vogen, og endda er han ikke kommen! — Herregud! — Jeg kan ikke være længere hos Torfel og Herbor; de er ikke god med mig, har aldrig været det. — At det skulde blive saaledes med mig! — Hvor tungt Livet blev for mig! — Kommer han ikke i Sommer, saa reiser jeg alene". — Hun sukede atter og gav sig hen i mørke tvilraadige Grublerier.

"God Kvæl, Ingerid!" sagde en Mandsstemme bag hende. — Hun reiste sig halot forskrækket, vendte sig og saa paa den Fremmede — en vakker rødsladen Ungkarl, som han saa ud. — "Er det dig Ingerid, eller tager jeg feil?" spurgte han. — "Jo, jeg heder Ingerid", svarede hun halvt bange. — "Kjender du mig ikke?" spurgte han igjen og gav hende Gaanden. — "Jeg hugser ikke at have seet dig før", svarede hun; "det er vel ikke dig Thorbjørn?" — "Jo, det er nok saa det. Hvor stor og vakker du er bleven Ingerid!" — "End du da", svarede hun; "jeg tænker, du er endda større. Men det var nu bra, du kom; jeg har ventet længe paa dig; kom ind i Sælet og saa dig lidt Mad; jeg tænker, du er baade tørst og sulten". — "Aa det gaar nu an for det", svarede han og fulgte hende ind.

"Nu er her ti Aar, siden vi saa hinanden", sagde Ingerid om en Stund, og da var vi beggeto ti Aar; du ved, vi er lige gamle". — "Ja, men er det virkelig saa længe siden?" spurgte han. — "Ja", svarede hun; "se her paa Væggen! her staaer ti Streger; jeg har hvert Aar, siden jeg kom hid, fulgt Torfel og Sæterjenten her op, men kun en Snartur, for jeg maatte følge Torfel hjem igjen, — og hver Gang har jeg sat en Streg i Væggen; og da de fem første Aar var omme, tænkte jeg, at, naar jeg med mine Streger var kommen bort til den Stoffen der, saa vilde du komme. Se nu her! nu er der ikke Plads for flere Streger, og nu er du kommen, Thorbjørn. Er det ikke underligt, synes du? Og saa skal jeg fortælle dig, at det var engang, han Torfel spurgte mig, hvad de Stregerne

skulde betyde; saa svarede jeg, at saa mange Lam havde Aeeven taget fra mig, siden jeg begyndte at gjete Sauerne her, ha, ha, ha!"

"Hvad tror Folkene i Bygden om dig Ingrid?" spurgte Thorbjørn; "tror de, at du er Datter af Torkel og Herbor?" — "Ja, de tror nok helst det". — "Har han Torkel aldrig talt med dig om Far og Mor min og Forældrene dine?" — "Aldrig". — "Har han ikke talt om den Gange, han stjal dig udaf Huset til Fader min?" — "Aldrig; Præsten har været hos ham et Par Gange; men han fik ingen Greie paa det; du ved fra gammel Tid, at han Torkel er sint paa Præsterne og gaar aldrig til Kirke".

"Vil du være med mig nu, Ingerid?" spurgte endelig Thorbjørn. — "Hvor hen?" — "Hjem til Forældrene dine; de vil bli saa glad, naar de faar se dig igjen, for de ved endnu ikke andet, end at du er død". — "Staffers Mor min!" sukede Ingerid; "hun har vist grædt mer end en Gang før mig; ja, jeg vil følge dig, Thorbjørn; jeg skal lede Senten i Naboskæren passe Rjøerne, indtil hun faar bringe Bud hjem. Torkel og Herbor skal aldrig se mig mere her paa Jorden".

"Ved du, hvad jeg tænker paa, Ingerid?" spurgte Thorbjørn efter en Stunds Tausshed. — "Nei, — er det noget vigtigt?" — "Det gjælder enten Liv eller Død". — "Hvad? — er der noget galt paafærde?" spurgte hun forfækket. — "Nei, jeg holder af dig Ingerid". — "Aa ikke værre". — "Han gif bort til hende, tog hende om Halsen, saa hende ind i Vinene og sagde: "Vil du blive Rjæresten min, Ingerid? — "Er det dit Alvor, Thorbjørn?" — "Det er mit ramme Alvor; jeg har baaret paa den Tanke, siden vi stiltes, og jeg har svoret hos mig selv, at jeg engang skulde føre dig tilbage som min Brud". — "Har du da tænkt ofte paa mig, Thorbjørn?" — "Ja, der har ikke gaat en Dag hen, uden at jeg har haft dig i mine Tanker". — "Ja, jeg har ogsaa tænkt paa dig", svarede hun; "og jeg kan ikke negte, at jeg har Hjerte for dig, og at jeg har baaret paa Tanker om dig, som jeg ikke godt kunde saa fra mig". — "Holder du af mig, Ingerid?" — "Ja, jeg tror det". — "Mener du, at det skal blive saa imellem os?" — "Jeg kan ikke andet, Thorbjørn", sagde hun stille og med et næsten grædende Maal, idet hun lagde Hovedet op til hans Bryst.

Morgenen efter sad Thorbjørn og Ingerid nede i et liden Skaar over et dybt Stup i "Storfjeldet" og saa for sidste Gang udover Dalen og en Del af Bygden. — "Vi sidder fornær Stupet", sagde Ingerid; "vi kunde falde udfor". — "Se ikke ned i det", svarede Thorbjørn og drog sig nærmere hen til hende. Men i det samme løsner den Stenen, han sidder paa, saa han glider nedover og lige udfor Hjergekanten. "Thorbjørn!" skreg Ingerid; "agte dig, Thorbjørn, taq fat i Bjerten!" — "Aah!" — skreg han, greb i Farten fat i Foden til Ingerid, saa hun reves med, men hun tog med det samme fast med begge Hænderne i et gammelt Bierketræ, der stod i Kanten. Thorbjørn var kommen i sliq Fart, at, da Ingerid tørnede fast i Bjerten, slap han Taget i Foden hendes og styrkede ned i Dybet, og det var paa et hængende Haar, at hun ogsaa havde sluppet Taget, for hun var kommen ganske udfor. Alt stede i sliq Hast, at ingen af dem kunde tænke paa noget. —

Med stor Anstrengelse fik hun gravet sig op i Staaren igjen; men hendes Hjerte var altfor beklemt til, at hun kunde græde; og altfor mange haabløse og mørke Tanker overvældede hende til, at hun kunde fæste Blikket paa noget bestemt; hun bare sprang og skyndte sig over Fjeldet og ned "Graastien", hvorfra hun gif langs Hjergets Fod, indtil hun kom indunder Stupet. Nede imellem to store Stene laa Thorbjørn sønderfloget og opreven uden mindste Livstegn. Hun tog et Tørklæde af sig og svøbte det om Liget; derpaa bar hun det nedom Uren, hvor hun med bare Hænder grov en dyb Hule, og deri fik Thorbjørn sin Grav. Hun gravede Muld over igjen, idet hun stadigt mumlede halot høit: "Af Jord er du kommen, til Jord skal du blive, men af Jorden skal du igjen opstaa". — Da Graven var færdig, plantede hun et lidet Hæggetræ paa den, men kastede Sten rundt om det, som for at skjule den.

Bagom "Storfjeldet" ligger en trang og ubeboet Dal, der i mange Slynninger og Forgreninger fortsættes langt ind i Landet; disse Dalstrøg kaldes "Mørkedalene" og saa tør gaa igjennem dem, for der skal være saa fuldt af Drauger, Guldre, Misser og flere sliqe mørke Fjeldaander og Hulefonger. I et af disse Fjelde gaar en dyb Hule indigjennem, og der finder vi Ingerid med et Barn paa Fanget et Aar efter hin ulhykkelige Dag. Sommetider lægger hun Barnet igjen og gaar omkring i den nærmeste Bygd som en Fattigkjerring og beder om Mad og Klæder; men ingen kjender hende. Rejsende Folk havde ofte seet Røg stige op af Hulen; men det var de Underjordiske, som togte Maden sin, sagdes der.

Atter var syv Aar forløbne. Da kom der en Dag en liden fallet, stiddententunge ind til en Mand i Bygden. Ingen kjendte hende, men alle syntes, hun var et vakfært Barn, naar hun kun blev vakfæt og pyntet lidt. — "Hvor er du fra?" spurgte man hende. — "Jeg er fra Mor i Fjeldet, svarede hun; "hun bad mig gaa her ned, naar hun sov saa længe, at hun blev iskold paa Hænderne og Fødderne og i Ansigtet". — "Hvad heder du?" — "Mor min kaldte mig Luri Thorbjørnsdatter". — "Hvor er Fader din?" — "Han sover under Stenen under Stupet i "Storfjeldet", men han bor hos Vorherre".

Man gjorde strax Foranstaltninger, saa at Sentungen kom til Opfostring hos Sognepræsten. Men Moderen, hun Ingerid, hende fandt man aldrig og heller ikke Thorbjørns Grav, ligesom ogsaa deres Slægt og Herkomst og øvrige Omstændigheder bestandig forblev en Gaade.

Huemandskonen, der fortalte mig denne Historie, og som var en Datter af Luri, er nu død; men hun vidste mere om sin Slægt, end nogen kunde ane. Hun talte aldrig herom, uden hun græd; men tilføiede altid de gaadefulde Ord: "Bedstemor minsøver ikke saa tungt, som man tror".

En Irlænder var udstyret med et Par usædvanlig store Dren. En Mand vilde benytte sig heraf for at gjøre Nar af ham og sagde: "Hør, Pat, du skulde virkelig lade dine Dren klippe. De er for svære for et Menneske." — "Men dine egne er for smaa for et Hjel", svarede Pat kold-sindig.

Om Faldhastigheden.

(Efter Bernstejn.)

Lette og tunge Gjenstande vilde falde med samme Hastighed til Jorden, naar Modstanden, som Luften gjør, var den samme for begge. Derfor falde de i lufttomt Rum med samme Fart, og lægger man f. Ex. et lidet Stykke Papir paa en Sølvdaler og slipper den med den flade Side ned fra en Høide, følges de ad. Thi Daleren fortrænger Luften og baner Vej for Papiret.

Jorden tiltrækker altsaa ligestærkt lette og tunge Gjenstande, og de falde, som man udtrykker sig, med samme Hastighed til Jorden.

Men hvor stor er denne Hastighed?

Nøiagtige Forsøg have lært, at en Gjenstand, som man lader falde til Jorden, i det første Sekund falder femten Fod. Det vil sige: Jorden trækker den til sig femten Fod i Sekundet.

Vel falder Gjenstanden ikke lige hurtig i dette Sekund. I Begyndelsen af Sekundet falder den meget langsomt. Efter det halve Sekunds Forløb har den faaet sin Middelhurtighed, og ved Sekundets Udløb falder den hurtigst. Desuagtet falder den, alt tilsammen regnet, 15 Fod i det første Sekund, saaledes at hvad den falder for langsomt i den første Halvdel, indhenter den i den anden Halvdel af Sekundet.

De nøiagtigste Forsøg have bekræftet dette, saa at vi vide, at enhver Gjenstand eller ethvert Legeme i det første Sekund af sit Fald gennemløber et Rum af 15 Fod.

Hvormeget gennemløber den da, naar den falder i to Sekunder.

Det ville vi strax se, men vi maa overbeie Sagen lidt, thi Spørgsmaalet er ikke saa let at besvare, som man skulde tro.

Lad os antage, at Nogen har ladet en Sten falde ned fra et Taarn, og at den allerede er falden i et Sekund, følgelig har gennemløbet 15 Fod.

Spørge vi nu, hvor stort Rum den vil gennemløbe i det andet Sekund, saa maa vi betænke, at Stenen i Slutningen af det første Sekund havde faaet en dobbelt saa stor Hastighed som ved Sekundets Begyndelse; thi i Begyndelsen havde den saa godt som slet ingen Hastighed. Betænker man desuden, at Stenen i det sidste Dieblis endog indhentede, hvad den var falden for langsomt i det første, saa kommer man ved nøiagtig Estertanke til det Resultat, at Stenen ved Slutningen af første Sekund netop havde en dobbelt saa stor Hastighed som i Midten af Sekundet. Men da den i Midten af Sekundet havde den rigtige Fart af 15 Fod i Sekundet, saa følger deraf, at Stenen ved Slutningen af første Sekund er begabet med en Hastighed, som driver den to Gange femten, altsaa tredive, Fod i Sekundet.

Hvis nu Jorden i det andet Sekund slet ikke tiltrækker Stenen, saa vilde den med sin fca Slutningen af første Sekund hidrørende Hastighed løbe to Gange femten Fod i det andet Sekund, og deraf følger, at den i det andet Sekund maa falde tre Gange femten Fod.

Disse femten Fod, som Jorden tiltrækker den i det andet Sekund, ere igjen saaledes bestafne, at den ved Slutningen af samme har en Hastighed, som er dobbelt saa stor som Middelhastigheden. Stenen vilde altsaa, naar vi lode den falde videre, i det tredje Sekund uden Jordens Tiltrækningskraft have en Hastighed for det første som den ved Slutningen af det første Sekund, to Gange femten Fod, og dernæst som den ved Slutningen af andet Sekund, atter to Gange femten Fod, tilsammen fire Gange femten Fod. Men da Jorden tiltrækker den femten Fod, saa bevæger den sig i det tredje Sekund nedad med en Hastighed af fem Gange femten Fod.

Man kalder de femten Fod, som en Gjenstand altid falder i første Sekund, et Faldrum. Falder altsaa Stenen i det første Sekund et Faldrum, saa falder den i det andet 3, i det tredje 5, og det lader sig eftervise, at den i det fjerde Sekund vilde falde 7, og i det femte 9 Faldrum o. s. v.

Se vi nu paa disse Tal, finde vi, at de danne en Række af ulige Tal 1, 3, 5, 7, 9, og Sagttagelse og Beregnign viser virkelig, at det fremdeles gaar saaledes, og at Faldhastigheden med hvert nyt Sekund bestandig stiger som det næste ulige Tal.

Loven for Legemernes Fald er af saa stor Vigtighed i Naturvidenskabens, at man har anseet dens Opdagelse som en af de betydeligste i Videnskabens Historie. Men det Bedste herved er, at det bliver overordentlig let at fatte disse Love og besvare de Spørgsmaal, som forudm hntes aldeles uopløselige.

Vi ville vise det ved et Exempel og bede om Læserens Opmærksomhed ved efterfølgende Beregning, som ved første Diekast synes vanskelig, men i Grunden er saare let.

I den Hensigt opfaste vi følgende Spørgsmaal, hvor mange Fod gjenuemløber en Sten, som i 6 Sekunder falder til Jorden fra en vis Høide?

Svaret er simpelt følgende:

I første Sekund falder Stenen 15 Fod, som vi betegne med Navnet Faldrum. Altsaa i første Sekund gennemløber Stenen et Faldrum.

Som vi have vist i foregaaende Affnit stiger Hastigheden saaledes, at Stenen i det andet Sekund gennemløber tre Faldrum, idet Hastigheden stiger som Rækken af de ulige Tal. Lad os derfor stille de sex første ulige Tal ved Siden af hinanden. Disse ere, som hvert Barn ved, 1, 3, 5, 7, 9, 11. I disse Tal besidder man en fuldstændig Label for Faldrummenes Tiltagen med hvert af de 6 Sekunder.

Vil man nu vide, hvormange Faldrum Stenen har gennemløbet i de sex Sekunder, saa lægger man disse ulige Tal sammen, og det udgjør 36.

I sex Sekunder falder en Sten 36 Faldrum, og da hvert Faldrum er 15 Fod, saa faa vi ud deraf, at Stenen i 6 Sekunder falder 540 Fod.

Regningen er meget let, men den kunde blive endnu lettere. Naar man vil vide, hvormange Faldrum Stenen falder i sex Sekunder, behøver man ikke først at lægge sammen, hvad den er falden i hvert Sekund, men blot sige: Stenen er falden i 6 Sekunder; da 6 Gange 6 er 36, er den altsaa falden 36 Faldrum, og det udgjør

540 Fod. Hvis den var falden i 7 Sekunder, saa vilde den have gennemløbet 7 Gange 7 Faldrum, altsaa 49, og det udgjør 735 Fod. Paa samme Maade kan ethvert saadant Spørgsmaal besvares. Man multiplicerer Sekundernes Antal med sig selv, og det Tal, som kommer ud, er Antallet af de Faldrum, som Stenen har gennemløbet.

Falder en Sten i 10 Sekunder, saa gennemløber den i denne Tid 10×10 , altsaa hundrede Faldrum. Falder den i 11 Sekunder, gennemløber den 11×11 Faldrum o. s. v., saa at man ikke behøver først at sammenlægge de enkelte Sekunder for at komme til det ønskede Resultat, men blot at multiplicere Sekundernes Antal med sig selv.

Ved denne Leilighed vil den opmærksomme Læser selv have gjort den Sagttagelse, at der er noget ganske Eiendommeligt ved at addere en Række af ulige Tal, at man ved at lægge disse Tal sammen som 1, 3 og 5, just faar saameget som 3 Gange 3 udgjør, at man ved at lægge Rækken af de 6 første ulige Tal sammen netop faar saameget som 6 udgjør multipliceret med 6. Dette er virkelig interessant og ganske rigtigt, selv om man vilde regne op til Millioner. Men det er mere end interessant, det er en af de mange Eiendommeligheder ved Tallene, som ere af høieste Bigtighed, og med hvis Udforsning de største Mathematikere beskæftige sig.

Da Meddelelser angaaende Tallenes Egenheder og Eiendommeligheder ikke høre med til vort Thema, ville vi ikke lade os opholde hermed, men blot paapege, at det, som ser ud som en Leg, Beregningen af en Stens Fald, er af allerførste Bigtighed for den menneskelige Erkendelse og danner Grundlaget for den astronomiske Videnskab, som man med Rette kalder Menneskenes Stolthed.

En brav Mand.

Den 23de Marts 1852, Kl. ti Formiddag, opstod der Ild i det franske Theater i Moskau, hvor 150 Mennesker havde Bopæl, og som spysfattede over Tusinde. Flammerne udbredte sig med en saadan Hestighed, at tredstundstve Elever ved Konservatoriet, som paa den Tid havde Dandsetime, kun med stor Anstrenqelse kunde frelses. Nogle af dem bleve saarede og lemlæstede. Nogle Børn bleve kastede ud af Binduerne og opfangedes af de nedenfor Staaende. Den tykke Røg lammede Brandfolkens Anstrenqelser, og efter tre Timers Forløb var Bygningen en fort Ruin. Elleve Mennesker omkom, og Nogle undgik Døden kun som ved et Underverk; blandt disse befandt sig en Mand, som blev frelst ved en helttemodig Handling, hvorom Følgende indeholder det Nærmere.

Vasli Gavriloff Maria, en Kron-Libegen fra Landsbyen Gosejavaja og af Haandverk Robbersmed, vendte i Midten af Marts fra et Besøg i Landsbyen tilbage til St. Petersborg. Han ankom med ti af sine Kamerater Natten til den 23de Marts til Moskau, og da Toget alt var afgaaet, vare de nødsagede til at blive der til den

næste Eftermiddag Kl. 3. "Folk fra Landet", fortæller Marin selv, "ere nysgjerrige, og da vi aldrig før havde været i Moskau, besluttede vi at se den store og gamle Stads Mærkværdigheder. Vi traadte ind i Somfru Marias Domkirke og kysede alle hendes Relikvier. Vi stige op til den øverste Del af Ivan Velikhs-Taarn og gik derefter til Fuglemarkedet. Her hørte vi, at der rasede en skrækelig Ild, og at det store Theater stod i Flamme. Da det først var Middag, besluttede vi at ile derhen."

De ankom til Stedet netop, da Ilden rasede stærkest. Theatret brændte indenfra udtil, og Flammerne, der havde udbredt sig med overordentlig Hurtighed, sloge med vildt Raseri ud af Taget og Binduerne. Da Ilden udbrod, vare tre Arbeidere lestsæstigede i den øverste Del af Bygningen, den naaede dem saa hurtigt, at de kun havde Tid til at komme ud paa Taget gennem et Vindu; de flatrede her fortvilede omkring, omgivne af Flamme, som hvert Dieblik kom dem nærmere, og uden Haab om Frelse. To af dem styrtede sig ned fra Taget og laa døde paa Brostenene. Den Tredie blev tilbage og skreg, næsten koalt af Røgen, om Hjælp paa en Maade, der bragte Dødsangst i Alles Hjerter, som hørte ham. Hans Død syntes uundgaaelig. Der var ingen Stige, som var lang nok til at naa Bygningens Tag, og den Ulykkelige havde kun Valget mellem at omkomme i Flammerne eller ligesom sine Kamerater at springe ned. Men selv i denne hderste Nød forlod Besindigheden ham ikke, og han søgte et Tilflugtssted paa den Side, hvor Vinden blæste Flammerne bort fra ham.

Marin og hans Ledsgere havde hele Tiden været Tilskuere til Scenen. "Jeg taug", fortæller Marin, "men mit Hjerte bankede stærkt, og jeg spurgte mig selv, hvorledes det arme Menneske vel kunde reddes." — "Kamerater", raabte pludselig den brave Mand, "vent her paa mig, indtil jeg har forsøgt paa at frelse Manden deroppe." — Hans Ledsgere saa overrastede paa ham, men uden at raade ham fra hans Forsæt. — "Gud være med dig", sagde de, "thi det er en god Gjerning, du vil gjøre." — Uden at spille et Dieblik gik Marin hen til de tilstedeværende Dorighedspersoner og bad om Tilladelse til at maatte forsøge paa at frelse Manden for den skrækelige Død. Tilladelsen blev givet med Bøer, han kastede sin Hue og sin Overfrakke af Faarekind og overgav disse Ting til Politiet. Ledtaget af sin Broder og forsynet med et stærkt Loug ilte han hen til en Stige, der stod mod Muren, men som paa langt nær ikke kunde naa op til Taget. Marin gjorde Korsets Tegn og steg op. Da han naaede Enden af Stigen, bandt han Louget om Livet paa sig, og idet han atter andægtigt forsedde sig, flatrede han ad en af Vandrenderne op til Taget.

Uandeløs af Frygt og Beundring fulgte den forbaufede Mængde nedefor enhver af hans Bevægelser. Flammerne spillede om ham med græseligt Raseri, og midt imellem den skrækelige Larm af de nedstyrtende Bjælker hørte man Angstkriget af den Ulykkelige, som vel saa Hjelpen nærme sig, men frygtede for, at den vilde komme for sent. Intet skrækkede Marin tilbage fra den livsfarlige Opflatren. "Det var foldt", fortæller han, "og en svær Storm rasede, men jeg mærkede Intet dertil, thi fra det

Dieblif, jeg havde besluttet at frelse Mennesket, var mit Hjerte som Ild." Hans brændende Hænder omklamrede Kenden, hvis frøsne Tilstand forsinkede Opflatingen, men dog fortsatte han sin Wei modigt. "Kenden knagede under min Omfavnelse", fortæller han, "jeg var bange for, at den skulde gaa i Stykker, men heldigvis naaede jeg Eaden, hvor der var Plads nok for mine Fødder."

Hans Broder, som imidlertid var bleven staaende paa Stigen, havde bundet en stærk Hage ved Louget. Marin fastede det op til Manden paa Taget og raabte til ham, at han skulde binde det fast deroppe; det gjorde han. Marin lagde nu Louget dobbelt, for at det skulde være desto mere sikkert, og nu opfordrede han Manden til at holde sig fast ved Louget og lade sig glide nedad Kenden, omsluttende den med Venene, idet han selv gav Exemplet. I det Dieblif, da Marin naaede Stigen, efterfulgt af Manden, som han havde frelst, opstod der en mærkkelig Bevægelse. Svært Hoved blottede sig, og hver Haand gjorde Korsets Tegne. Da Marin naaede Jorden, var Manden alt langt nede paa Stigen og udenfor al Fare. — "Jeg havde neppe naaet Jorden", fortæller Marin, "først en Herre i Kappe og med en militær Hjelms paa Hovedet kom hen til mig og gav mig fem og tyve Sølvrubler." Alle flokkedes om ham, og Enhver gav efter Eone, Nogle ti Sølvkopeker, Andre en Rubel, Andre kun Kobberpenge. "Vi takke dig, brave Mand", lød det fra alle Sider; "du er en modig og god Kristen, Gud bevare din Sundhed og velsigne dig!"

"Hvad der blev af Manden, som jeg havde frelst", siger Marin, "ved jeg ikke. Men det vedkommer heller ikke mig; Gud være lovet, at han var reddet. En Herre — en Adjutant — tog mig med i sin Slæde og førte mig til Kancelliet, hvor han skrev Alting op, som det var foregaaet." Under alt dette mistede Marin ikke sin Landsnærverelse — han frgatede bestandig for, at Louget skulde gaa. Kl. 3 sad han paa Jernbanen, og den 25de Marts naaede han sit Bestemmelsessted, hvor hans Herre, Gods-eier Flottof, ventede ham. Han udbad sig en Dags Frihed til at besøge sin Tante, der havde en Butik i Vasil Ostroff, og det blev ham beredvillig tilladt. Da han forlod hende for at gaa hjem, blev han til sin Forbauselse opfordret til at indfinde sig hos Stormesteren for Politiet, der fulgte ham til det keiserlige Pallads. Det Bævis paa Mod og Opofrelse, som han nylig havde vist, var bleven meddelt Keiseren, og denne ønskede at se ham.

Aldrig havde han, selv i sine dristigste Drømme, tænkt paa, at en sliq Værelse skulde blive ham, en simpel Mand af Folket, tildel. Keiseren modtog Marin i sit Kabinet og sagde til ham med den største Godhed: "Marin, jeg takker dig for den store og ædle Handling, som du har udført, men jeg vil høre af din egen Mund, hvorledes du har dig ad dermed ved Guds Bistand."

Marin fortalte sit Eventyr paa sin simple, jevne Maade, og da han havde endt, omfavnede Czaren ham og sagde: "Gnd velsigne dig, min Søn! Og husk paa, at naar du nogensinde trænger til min Hjælp, skal du komme til mig, og du skal ikke gaa forgyæves." Derpaa gav Keiseren ham en Medaille og 150 Sølvrubler. Marin forlod Keiseren overbættets lykkelig; nu er han en agtet Borger i St. Petersborg.

Galæblæt.

Galæblæt er en Udvegt paa Egeblade, og de bedste findes paa et Slags Egetræer, hvis videnskabelige Navn er *Quercus Egelops*. Disse Udvegter fremkomme paa den Maade, at et Insekt lægger sine Egg i Bladet, herpud standses Saftomløbet, og Saften samler sig til en Knude, som tjener til Beskyttelse for Eggene og siden til Næring for Larven, indtil den som en liden Flue skaffer sig Udgang gennem "Eglet" og flyver bort. Medens disse Udvegter ere mindre, ligne de smaa, grønne Væbler, naar de blive modne, se de ud som Nødder; de have en haard Skal, inden for hvilken der findes en svampagtig Materie, som er brunagtig og tørre. Galæblerne kunne forresten have forskellige Farver og ere fra 4 til 12 Linier i Gjennemsnit. De smage skarpt og sammensnærende ligesom Egeblade. Naar man befrier dem fra det Harpiz og Gummi, som findes i dem, bliver der tilbage et hvidt, naalformigt Salt, som kaldes Galæblesyre. Oplost i Binedise fordunster denne Syre i Varme med en tyk, skarp Røg, der fremfalder Høste.

Galæbler findes paa alle Egetræer; men de blive ikke modne i nordiske Lande og ere derfor ubrugbare. De bedste faar man fra Lilleasien.

Derfor et saadant Væble plukkes og stjæres over, finder man deri et lidet Egg. Der bor en Flue (*Cynips Quercus folii*) med fire Vinger, af hvilke de to fuldstændig dække de andre. I andre saadanne Væbler finder man, at Eggene indeholder en liden hvid, glat Larve. Naar man deler et Væble, som indeholder den fuldt udviklede Flue, og ser paa den med et Forstørrelsesglas, finder man, at den har rødlige Følehorn og Brystskjold, og at den bedækkes af rustbrune Haar. Paa den yderste Ende af Kroppen har den en Skede, som omslutter den Braad, hvormed Hunnen gjennemborer Egebladet og derved gjør, at Saften løber ud og danner Galæblæt.

En stor Naturhistoriker Malpighi, som døde 1694, var den Første, som saa og beskrev dette.

"For Sjemmet,"

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning, udkommer 2 Gange om Maanedene og koster \$1.50 Aaret i Forstud. Paa 6 betalte Exemplarer gives det 7de frit. Samles større Klubber, gives bedre Betingelser. Nogle fuldstændige Exemplarer af Aargangen 1873 kan endnu faaes tilsendt frit for \$1.50. En tidligere Halvaargang i Oktav, indeholdende blandt Andet "Præstegaarden i Harzen", sendes frit for 60 Cents.

NB. Subskribentsamlere og Andre, der har faaet Udsættelse med Betalingen, anmodes venligst om snarest muligt at indsende Penge.

Adresse Drawer 24,

Decorah, Iowa.

Indhold: Nædselsdagene. — Tømmertjørerne. — Et og Andet om Edderkoppen. — En ny Livsgaade. — Om Faldhaftigheden. — En brav Mand. — Galæblæt.

Trykt hos W. Anundsen, Decorah, Iowa.